

רומן שמעביר אותך את כל קשת הרגשות, על אהבה פראית שמתגברת על עבר אפל.

מאת סופרת
רב המכר העולמי
'הגבר הזה'

ג'ואלמן מוטא

ג'ודי אלן מלפס

ג'ודי אלן מלפס
ג'נטלמן חוטא

מאנגלית: עדי שניידר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ג'ודי אלן מלפס
ג'נטלמן חוטא

Jodi Ellen Malpas
GENTLEMAN SINNER

עורכות ראשיות: ורד רוה־שמואל, גלי אבני
עורכת: ענבל כהן־זיליאני
הגהות: יעל אביבי־בר
הגהות אחרונות: ורד בן־דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright © 2019 by Jodi Ellen Malpas
Hebrew language copyright © 2022 Ahavot 2018

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2022

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2022

מסת"ב 978-965-7029-633 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לאנדי – שעומד לצירי למן היום הראשון

פרק 1

אני נאבקת באצבעות הלופתות את צווארי בציפורניים, מנסה להסיר אותן מעליי. עוצמת אחיזתן נוגדת את ההיגיון וגופי מתכסה זיעה. קנה הנשימה שלי נמחץ, ואני משתנקת בעודי מנסה לשאוף אוויר. לעזאזל, הוא עומד לחנוק אותי למוות. הבזקי זיכרונות מציפים את תודעתי – הפנים שלו, הקול שלו, כוונת הזדון המובהקת.

אני בבית החולים, אני מזכירה לעצמי. אני בבית החולים, בטוחה. זו תזכורת שקשה להאמין בה בזמן שחונקים אותך למוות. לאחר שכבר לא נשארת לי ברירה אחרת, אני מושיטה יד מהירה אל כפתור החירום האדום שמעל המיטה שלו, ומטיחה בו את אגרופי לפני שאני מנסה שוב להסיר את אצבעותיו מצווארי.

"איזי!" אני שומעת מישהו צועק את שמי, ולפתע ידיים נוספות נכרכות סביב צווארי, עוזרות לי. "פרנק, תעזוב אותה," מזהירה סוזן, קולה חמור סבר כרגיל. "לא תזיק לנו פה קצת עזרה, פאם!"

פאם נחפזת לעברנו אוחת בפרנק בכתפיו והודפת אותו לאחור. אני כמעט נוחתת על ישבני בעת שאני משתחררת מטפריו של האיש הזקן, ציפורניו הארוכות נגררות לאורך הבשר העדין של צווארי כשהוא נהדף לאחור בכוח. אני מתנודדת בעודי מנסה לשאוף אוויר באימה, גומעת אותו בבהילות בזמן שאני משאירה את סוזן ואת פאם להרגיע את פרנק.

כפות ידיי מחליקות במורד צווארי, הצריכה בעורי גורמת לי לשאוף אוויר בחדות. "לעזאזל," אני אומרת בקול מתנשם, בעודי סוקרת את אצבעותיי בחיפוש אחר דם. אני לא רואה כל זכר לדם, אבל שאלוהים יעזור לי, זה מעקצץ בטירוף. פרנק פולט מספר צעקות חסרות טעם לפני שהוא נכנע לצבא הקטן של האחיות וצונח בחזרה אל מיטתו, תוך כדי שהוא מתנשף בזעם וגונח את טענותיו על כך שמחזיקים אותו פה בניגוד לרצונו.

"נו, נו, פרנק," אומרת סוזן כשהיא מנסה לפייס אותו באמצעות קולה העליון. "זה לא היה נחמד כל כך, נכון?" היא מהדקת את השמיכה סביב רגליו. "איזי בסך הכול ניסתה לעזור לך."

"שילה לא תבין לאן נעלמתי," נובח פרנק, ומפנה אצבע לעבר סוזן, לפני שהוא מסב אותה בכיווני. "נאצים שכמותכם! אתם לא יכולים להחזיק אותי פה!"

פאם מביטה בי בדאגה, ואני מנידה בראשי לשלילה ואומרת לה שאני בסדר, לפני שאני מתאפסת על עצמי וניגשת לעזור לסוזן.

"אנחנו רוצים לעזור לך להבריא, כדי שתוכל לחזור הביתה," אני אומרת, מנסה להרגיע אותו. אני מוזגת מים ומגישה לו את הכוס, דרוכה היטב לקראת כל סימן לכך שינסה למלוך את צווארי בשנית. הוא פולט נחרה מזלזלת, אך לוקח ממני את הכוס ולוגם ממנה ביד רועדת. איש מסכן. הוא לא יבריא בקרוב, והוא גם לא יחזור הביתה. שילה, שהייתה אשתו במשך חמישה עשורים, מתה לפני חמש עשרה שנה, שאלוהים יעזור לו. בתו כבר לא יכולה להשגיח עליו, והוא כבר לא מסוגל לחיות בגפו. זה מסוכן בשבילו, ולכן הוא נשאר בבית החולים, עד שיימצא בשבילו הסדר חליפי. מי יודע מתי זה יקרה.

אני זוקפת את גבי, אוחזת במכשיר לניטור לחץ דם ומתחילה להסיע אותו משם. סוזן, האחות האחראית על המחלקה, מדביקה את צעדי ומציצה בשעון שלה. "השבוע ספגת לא מעט מהלומות, איזי," קולה מהורהר וחיוך עולה בזווית פיה. "תני לי להעיף מבט."

אני מניפה את ידי בתנועת ביטול. "זה שום דבר."

"אני אחליט בעניין הזה," היא גוערת בי, ואז עוצרת אותי ומסיטה את שיערי השחור הגלי, שעכשיו מגיע עד לכתפיי, הרחק מצווארי.

"חשבתי שביקשת מפאם לקצוץ את ציפורניו."

אני מתכווצת ברתיעה, מפני שאינני רוצה שחברתי לעבודה תיקלע לצרות. "ובאמת ביקשתי ממנה?"

סוזן מגלגלת עיניים בתגובה לניסיוני להעמיד פני תם. "קדימה. זה סוף המשמרת שלך. בואי נסיים את העברת המשמרת, כדי שתוכלי לחזור הביתה." היא מסתובבת וצועדת לעבר המשרד שלה, ישבנה

העגלגל מתנודד מצד לצד, ואני הולכת בעקבותיה בזמן שאני מרגישה את עורי הכאוב, גוערת בעצמי על כך שלא הצלחתי לשרוד את המשמרת ללא פגע. זה אומר שאיאלץ להתמודד עם יותר עבודת ניירת.

לאחר חצי שעה של עיסוק בנהלי העברת משמרת ומילוי טפסים, אני עושה את דרכי אל מחלקת יולדות, כדי לבקר את ג'ס לפני שאסע הביתה. אני מבחינה בה מבעד לזכוכית של הדלתות הכפולות, ופניה קורנות שעה שהיא חוצה את המסדרון כדי להכניס אותי למחלקה. תלתליה הבלונדיניים אסופים בפקעת הדוקה, וכמה קצוות שיער סוררות מבצבצות החוצה פה ושם, מעידות על כך שהיא עמוק בתוך המשמרת שלה. היא פותחת את הדלתות ומאיצה בי להיכנס, צליל התינוקות המייבבים מכה בי מכל עבר. "אלוהים, יש תרגול ריאות רציני הלילה," אני אומרת וצוחקת. חברתי הטובה ביותר מהנהנת לעברי בהסכמה ומנגבת את כפות ידיה במורד חזית שמלתה. היא מיילדת, והיא מעולה בתחומה. הכרנו בקולג', ואנחנו חולקות דירה מאז היותנו בנות שמונה עשרה. היא המשפחה היחידה שיש לי.

"כנראה שיש הלילה ירח מלא," אומרת ג'ס, ואז עיניה מתבייטות על צווארי. "וואו, זה נראה איום ונורא." אני מושיטה את ידי, ממששת את המקום בשנית ומתחלחלת כשאצבעותיי מחליקות מהקרם המחטא. "פרנק ניסה להימלט על נפשו."

"לעזאזל, אחותי, היית צריכה לבחור בקריירה שלי. תינוקות לא יכולים לחנוק אותך."

"לא, אבל נשים יולדות בהחלט יכולות." "זאת הסיבה שאנחנו מכניסים מלווים לחדר הלידה." היא קורצת אליי, ואני מצחקקת בעודי מכפתרת את המעיל שלי, מתכוננת לקראת היציאה לכפור.

"מתי את מסיימת?" אני שואלת.

"בשש בבוקר."

ארשת פניי מביעה אהדה. משמרת לילה מעייפת. "אל תעירי אותי

כשאת חוזרת." אני רוכנת לנשק אותה בלחי בדיוק ברגע ששאגה מחרישת אוזניים נישאת באוויר, אישה בצירים זועקת את נשמתה. "אין סיכוי שאני אי פעם נכנסת להיריון," אני אומרת בחלחלה ונסוגה לאחור לעבר הדלת.

"כן, גם אני," מאשרת ג'ס. "היי, נשאר רק עוד שבוע!"

אזכור הטיוול המתקרב מעלה על שפתיי חיוך מטופש. "וגאס, בייבי," אני קוראת בקול, ואז נשמעות זעקות נוספות. הן מוחקות את החיוך מהפנים שלנו ומזכירות שנותרו לנו עוד מספר משמרות עד שנוכל להתחיל להתרגש כאמת. "נראה שיש ואגינה שממתינה לך."

ג'ס נאנחת ומתחילה להתרחק. "ראיתי ואגינות בכמות שתספיק לי לכל החיים, כשאגיע ללאס וגאס אני מתכוונת לאזן את זה עם שפע של זין." היא מביטה בי מעבר לכתפה בתמימות מעושה, וצחק מתגלגל בוקע ממעמקי גרוני, ומאפיל על התחינות למשככי כאבים הבוקעות מהחדר שבהמשך המסדרון. "הגיע הזמן לדחוף, מתוקה!" היא מזמרת בהתלהבות ככיוון המטופלת שלה בעודה נעלמת. אני מחייכת ויוצאת ממחלקת יולדות.

לאחר שאני קונה בבית הקפה תה לדרך, אני יוצאת אל הערב החורפי הצונן ומתחילה במסע הרגלי המפרך הביתה. האוויר הצח מרגיע את גופי התשוש מהמשמרת הארוכה. ההליכה אל העבודה ובחזרה איננה רק מתוך הכרח. ההליכה הנמרצת אל בית החולים נמשכת כחצי שעה, היא מעוררת אותי ומכינה אותי לקראת המשמרת. בדרכי חזרה, ההליכה העצלה הביתה עוזרת לי לנקות את מוחי ולהוריד הילוך. חוץ מזה, לא הייתי יכולה להרשות לעצמי להחזיק מכונית גם אם הייתה לי סיבה הגיונית לעשות זאת. ובכל מקרה אין לי סיבה כזאת. קרוב לוודאי שהנסיעה לעבודה הייתה אורכת כפליים זמן מההליכה, ומציאת חניה בבית החולים רויאל לונדון נחשבת משימה כמעט בלתי אפשרית.

בעודי לוגמת מהתה, אני מביטה בטלפון ומתמהמהת במקומי לשבריר שנייה בעת שאני מבחינה בשיחה שלא נענתה ממספר לא

מוכר. אני מנקה את ההתראה מהמסך ופונה בעיקול, מנסה לא להיסחף ולהרחיק לכת בדמיוני. קרוב לוודאי שזו פשוט שיחה ממוקד מכירות, אני אומרת לעצמי. או שמדובר באחד מסקרי השיווק המעצבנים האלה. חלף כל כך הרבה זמן, שפשוט לא ייתכן שזה הוא. חלפו עשר שנים מאז ברחתי. חלפו עשר שנים מאז שנמלטתי ממנו.

אני תוחבת את כפות ידיי לתוך כיסי מעיל הגשם, מכווצת את כתפיי בניסיון להדוף את הצינה, ומחישה את צעדיי בדרכי הביתה, אני מרחיקה את הזיכרונות, אך לא מצליחה להרחיק את שיברון הלב. קר במיוחד הערב, אבל אני מחייכת, וחושבת לעצמי שבווגאס יהיה לוהט, לוהט, לוהט. זה יהיה החופש הראשון שלי זה שנים. אני כבר לא יכולה לחכו –

רעש אימתני נשמע מאחור ומבהיל אותי, ואני נעצרת כדי להסב את מבטי לאחור בחשש, לפני שאני סורקת את הרחוב בחיפוש אחר הולכי רגל נוספים. אינני מבחינה באיש, רק בזוהר העמום של פנסי הרחוב בחשכה. משני עברי הרחוב ישנם מחסני סחורות העומדים ריקים מאז ומעולם בערך, ושורת הבתים בצד שבו אני הולכת כוללת בעיקר בתים נטושים. ברגע שג'ס גילתה שאני עושה את קיצור הדרך הזה הביתה היא לא הפסיקה להציק לי, עד כדי כך שנאלצתי לומר לה שאפסיק ללכת במסלול הזה. אך עשיתי זאת במשך שנים ארוכות, וזה מקצר עשר דקות מהמסע שלי. בדרך כלל יש עוד מישהו שפוסע במסלול הזה. אך לא הלילה.

השיערות בעורפי סומרות בזמן שצליל חבטה נוסף מהדהד מסביב. הוא דוחק בכפות רגליי להמשיך לנוע קדימה, ואני מתחילה להחיש את צעדיי בניסיון להתרחק מהצלילים, תוך כדי שאני ממשיכה לשלוח מבטים מעבר לכתפי. אני מפחדת פחות ככל שאני מתקרבת אל קצה הרחוב, לעבר הכביש הראשי, אולם אז יבכה רפה ורוויית כאב מקפאיה אותי במקומי. אני מסתובבת ושומעת מהכיוון הנגדי צליל של מכונית העוצרת בקול חריקת בלמים. ברגע שהצליל האימתני של שאגת המנוע מתפוגג ונעלם, נשמעות יבבות נוספות. חרף תחושת אי הנוחות שלי, האינסטינקטים שלי נכנסים לפעולה

ודוחפים אותי לחזור אל הכיוון שממנו באתי. יש שם אדם פצוע. אינני יכולה פשוט להסתלק. אולי זו האחות שבי. או שאולי זהו פשוט הטבע האנושי.

אני פותחת בריצה קלה, מנסה להתקדם בצעדים חרישיים ככל האפשר, כך אוכל לאתר את מקור הרעש. אני שומעת יבבה רפה נוספת. זאת אישה. אני מגבירה את הקצב ומגיעה לפתחה של סמטה. אינני מצליחה לראות דבר. "שלום?" אני קוראת, ושולפת את הטלפון מהתיק.

"עזרי לי בבקשה", מתחננת אישה, המצוקה ניכרת בקולה. "בבקשה."

"אני פה. רק רגע." אני מדליקה את הטלפון ומחפשת את יישומן הפנס, ואז אני מפעילה אותו ומאירה את הסמטה השרויה בעלטה. אני מבחינה באישה הנשענת לעומת קיר לבנים. "אלוהים אדירים, את בסדר?" אני נחפזת לעברה, אור הטלפון מאיר את דרכי, עד שאני כורעת לצידה ובוחנת את מצבה. היא נראית המומה, וזמן קצר לאחר שאני מכוונת את הפנס לתוך עיניה, אני מסיקה שהיא סובלת מזעזוע מוח. אני סורקת את גזרתה הדקיקה, מחפשת אחר פציעות בגופה. ואז שמה לב לבגדיה, ותכף ומייד עולה בי התהייה, היא עוסקת בזנות? למרבה הצער, אני רואה אותן בבית החולים כל הזמן.

"איך קוראים לך?" אני שואלת, בעודי מסיטה את שיערה מפניה ומגלה חתך עמוק מעל לגבה שלה. אני חושקת שיניים, והיא איננה מגיבה, ראשה כבד ומתנודד. "את שומעת אותי?" אני שואלת, בעודי כורעת על ברכיי ומניחה את התיק. היא עדיין לא מגיבה, אז אני פועלת במהירות אך בזהירות, ומעבירה אותה לתנוחת התאוששות. "אני מזעיקה עזרה," אני אומרת לה ומתקשרת להזמין אמבולנס.

אך לפני שהשיחה מגיעה למוקד, שתי ידיים אוחזות בי, מושכות אותי אחורה ודוחפות אותי הצידה בליווי נהמה עצבנית. אני צווחת, המומה, והטלפון נשטט מידי ומתנפץ על הכביש. כעת מקור האור היחידי שלי איננו, ואני נותרת עיוורת ואחוזת אימה. אני נסוגה לאחור על ישבני, כפות רגליי מחליקות על אבני הריצוף המטונפות

של הסמטה. פחד מציף אותי בכזאת פתאומיות, שבן רגע ליבי מתחיל להלום בקצב מסחרר. זהו פחד מוכר, וזה רק מעצים את האימה בקרבי.

אינני יכולה לראות דבר, אך אני יכולה להריח, ונחיריי מותקפים בצחנה המעופשת של זיעה ישנה ואלכוהול שעה שהבזקי זיכרון תוקפים אותי, מנסים למוטט את החומות הגבוהות שאני נאבקת בכל כוחי לשמר. יבבה רפה מזכירה לי את האישה שעל סף אוכדן הכרה לצירי, ואני מושיטה אליה את ידי, מנסה לאתר את אצבעותיה, וכך אוכל ללחוץ אותן כדי להרגיע אותה.

חיצו כאב מפלחים את ידי בעת שהיא מסולקת ממנה בבעיטה, ואני זועקת בכאב, מקרבת אותה אל החזה שלי בתנועה מגוננת וכובשת את דמעוטיי. הרגע נכנסתי היישר ללב הסכנה. מה חשבתי לעצמי? איך יכולתי להיות טיפשה כל כך? אבל חלק ממני לא יכול להצטער על שבחרתי להגיע הנה, על שניסיתי לעזור. לכל הפחות, אני מקווה שצמצמתי בחצי את המכות שתספוג האישה שלצירי. בסופו של דבר, אני יכולה לספוג אותן. זה לא יהיה משהו שלא חוויתי בעבר. אני עוצמת את עיניי ורואה את המפלצת שעינה אותי, ואז את ידו המפלחת את האוויר בדרך ללחיי.

טראח!

אני מתכווצת ברתיעה, וצריכה מתפשטת בלחיי בעת שכף יד, לא זו שבזיכרונותיי, מכה בלחי שלי. אני כובשת את הדמעות, ומארת בתוכי את כוח הסבל שהיה בי אז לפני שנים רבות, זה שמאז לא הזדקקתי לו. מגייסת את הכוח ואומץ הלב הנחוצים רק בשביל לשרוד. אני מכבה את מוחי וממתינה למכה הבאה, מרגיעה את עצמי.

"היית צריכה להמשיך ללכת, כלבה." ריחו המצחין מחלחל במורד גרוני, גורם לי לרצות להקיא. הגוף שלי מיטלטל לפנים בעת שהוא אווז בחזית מעילי, מושך אותי מעלה ונושם עליי. אני פוקחת את עיניי, לא רק כדי להזכיר לעצמי שאינני מכירה את האיש הזה, אלא מפני שהפנים שלו קרובות וייתכן שאוכל להעיף בו מבט חטוף בחשכה. שיניים – שיניים מלוכלכות, רקובות ומשוננות הן הדבר

הראשון שאני רואה, מוקפות בשפתיים סדוקות המחייכות בזחיות. "מנסה לעזור לזונה האומללה הזאת, אה?"

אני פוגשת את מבטו ומבחינה ברוע טהור ומטונף בעיניו, האישינים שלו פעורים לרווחה. ראיתי עיניים כאלה בעבר. אלה עיניים מלאות בכוונות זדון. אני שותקת, יודעת שעדיף שלא להסלים את המצב, אך כאשר ידו המטונפת נשלחת אל ירכי ועולה מעלה לעבר בטני, ואז אל החזה שלי, אני פולטת יבבה, האימה שאני חווה מרקיעה שחקים. אני יכולה לספוג כמה סטירות, אבל לא את זה. לא. לא, אני לא מוכנה לעבור את זה שוב. אני איאבק בו בכל הכוח. "בבקשה לא."

"הממ," הוא מהמהם, שעה שחיוכו הזדוני ושבע הרצון הולך ומתרחב. "נראה לי שנטעם אותך קצת, כי את נראית כל כך –" קולו נגדע בן רגע, לאחר ששאגת מנוע מפלחת את האוויר, ולפתע הסמטה מוארת בפנסי רכב. אני ממצמצת בעיניי, מסונוורת מהבהוק הפתאומי, ומנסה למקד את מבטי שעה שליבי הולם בפראות. בזמן שאני מרגישה שאחיותו מרפה מגופי. "פאק," הוא מקלל, כעת קולו רועד, כבר לא מאיים. אני שומעת דלת מכונית נטרקת. שומעת קול צעדים כבדים. ואז לפתע התוקף שלי נהדף לאחור בזעקת אימה, הוא מטלטל את גופי בפראות בזמן שכפות ידיו נתלשות מהמעיל שלי. הצליל שנשמע בעת שהוא מוטח בקיר הלכנים ממול גורם לי להתכווץ ברתיעה, וכאשר שדה הראייה שלי מתבהר, אני נסוגה לאחור באימה, כשאני מבחינה בגב של גבר גדול למדי רוכן מעל לגוף הרועד של הטינופת שעמד ל...

אני מנידה בראשי בפראות, לא מוכנה להניח למחשבותיי לנדוד לשם. האדם שהופיע הרגע נראה לא פחות מאיים, אף על פי שהוא בהחלט לבוש יפה יותר. הוא לבוש בחליפה, שיערו הבלונדיני גלי ומגיע עד אוזניו. פנסי הרכב השוטפים את הסמטה באור מעניקים לי הזדמנות מושלמת לבחון אותו במבטי, שעה שהוא אווזר בסוודר של החרא שהרגע החטיף לי סטירה ומצמיד אותו לקיר. מבטי מרותק לאישוני הרחבים, ראייה לכך שהשפעה של סמים נרקוטיים הולכת ופוחתת, מוחלפת באימה.

"לא, בבקשה," זועק התוקף שלי, בעודו מוסיף לסגת לעומת הקיר. הזר בחליפה לא מוציא הגה מפיו, פשוט לופת אותו בגרוננו ומצמיד אותו אל הקיר, עד שענינו של האיש כמעט יוצאות מחוריהן. אינני מסוגלת לזוז. וגם אם הייתי מסוגלת לזוז, לא הייתי מעיזה לעשות זאת. אולם אז יבבה חלושה נשמעת באוזניי, ואני מרכינה את מבטי אל האישה שלצדי. היא חסרת מנוחה, רגליה החשופות בועטות באוויר, ראשה מתנודד. אני ניגשת אליה במהירות ומתוך אינסטינקט. תוך התעלמות מובהקת מגברים מוזרים גדולים הלבושים בחליפה ומזבלים מסוממים.

אני מהסה אותה בעדינות ומוסיפה להתקרב אליה, מרחמת עליה ממעמקי ליבי בעת שהיא מפנה את פניה לעברי וטומנת את אפה בצווארי, כאילו שהיא מסתרת. כאילו שהיא מבקשת הגנה. אינני יודעת מדוע, אך יש לי הרגשה שההגנה שביקשה הגיעה. "זה בסדר," אני לוחשת, משפשפת את זרועה החשופה, מרגישה בקור האופף אותה. אני ממהרת לבדוק את הדופק שלה ואחר כך פושטת את מעילי, עוטפת את כתפיה, מתמקדת בה ולא במה שעשויה להיות סצנה מזעזעת למדי במרחק מטרים בודדים מאיתנו. אין לי אף לא טיפת סובלנות לגברים שמחטיפים לנשים. אני לא מסוגלת לשאת אלימות באופן כללי.

תשומת ליבי נותרת ממוקדת באישה, עד שנשמע צליל של טריקת דלת המפלח את האוויר. המקצב המרווח והקבוע של הצעדים על הכביש ממלא את אוזניי, הם מתקרבים, נשמעים מבשרי רעות כמעט. הבחור בחליפה עדיין מצמיד את התוקף המבוהל לקיר, מה שאומר לי שמדובר בצעדים של אדם אחר. אני כורכת את זרועי סביב כתפי האישה ומסכה את עיניי ימינה, עד שהן מאתרות את המכוננית, שאני מזהה כבנטלי גם תחת ההלם שאני שרויה בו. ואז לפתע שדה הראייה שלי נחסם בידי זוג רגליים המכוסות במכנסיים. רגליים ארוכות. רגליים עבות. רגליים חזקות. אט-אט עיניי מתחילות להתרומם למעלה, מעל לירכיים, לגוף המכוסה בחליפת ז'קט, לצוואר... עד שאני מגיעה לפנים.

עיניו הכחולות החודרות גורמות לי למצמץ אל מול הבוהק הנשקף מהן.

אני בולעת רוק בכבדות, שואפת אוויר ועוצרת את נשימתי שעה שדמותו מתנשאת מעליי.

אומנם הוא לובש חליפה, אך עוצמתו איננה חבויה בתוכה. מדובר בחיית אדם שרירית להפליא. פי נשמת מעט ברפיון כשאני נושפת אוויר, בזמן שמוחי לא מסוגל לעכל עוצמה מאיימת כל כך. הוא נראה מפחיד, עם זאת העיניים הכחולות שלו טומנות בחובן רכות בזמן שהוא מביט בי, שיערו החום מרושל ומשתפל על גבי מצחו. "מי את?" קולו העמוק והמחוספס חודר לעורי.

אני מוכת אלם, פשוט בוהה בו, בזמן שמוחי עובד שעות נוספות בניסיון להבין אם עליי לפחד.

"מי. את?" הוא תובע לדעת בקול מאיים.

"חזרתי הביתה ברגל מהעבודה, אני נחפזת להסביר. "ושמעתי את... " קולי דועך בעת שאני מבינה שאינני יודעת את שמה של האישה הנתונה בזרועותיי.

"פני, " הוא אומר, מחווה בראשו לעבר האישה. "קוראים לה פני. " אני בולעת רוק בעצבנות, לא מסוגלת למנוע מעיניי לסרוק את ערמת השרירים והכוח הניצבת מעליי. הוא מכיר את האישה הזאת? "שמעתי את פני. היא נשמעה במצוקה."

הוא מטה את ראשו בשאלה. "ובאת לעזור לה?"

אני מכווצת מעט את מצחי. "כן."

מבטו הנוקב חורך את עורי, הוא כל כך עוצמתי, שאני רוצה להסב את מבטי בטרם אהפוך לאבק. הוא בהחלט מטיל אימה, אך עם זאת איזשהו יצר קדמוני בתוכי אומר לי שאינני נתונה בסכנה. ושזה נכון גם לגבי פני. באשר לגבר השני, לעומת זאת, זה כבר סיפור אחר לחלוטין.

הבחור שעומד מעליי מסיט את מבטו בחטף לעבר החבר שלו, לפני שהוא מתקבע על פני לרגע, בוחן אותה במבטו, ואחר כך חוזר להביט בי. החמימות העמוקה שמשתכנת תחת עורי מעוררת בי

תחושת אי נוחות. הוא גבר נאה. אני יכולה לראות זאת מבעד להבעת פניו הנוקשה – לסתו ההדוקה המעוטרת בזיפים, גופו העצום והדרוך. אבל, אלוהים, צריך להיות משוגע עם תעודות כדי להתעסק איתו. אני לא יכולה להפסיק להסתכל עליו, ויש ממנו בשפע. חזותו מרשימה במידה בלתי אפשרית. אני תוהה לאן נעלמו הפחד והאימה שלי. זה בגללו. זה בגלל נוכחותו, בגלל קולו. ברגע שהוא הופיע הפסקתי לפחד, וזה פשוט מוזר, מפני שהוא גדול בטירוף ודי מפחיד, למען האמת. אבל עיניו ניצבות בסתירה לדמותו המאימת.

ואז אני שמה לב שאני נרגעת אף יותר, בעת שאני מבחינה בעיקול קלוש בקצה שפתיו הישרות. זהו איננו חיוך זדוני; אני מכירה את החיוכים האלה טוב מדי. זהו חיוך משועשע, החושף גומת חן שנראית חמודה מדי בשבילי.

הוא מסב את מבטו בחזרה אל השותף שלו, מניד בראשו – הוראה חרישית – והבחור שמחזיק את הסרסור באחיזת חנק מתחיל לרחוף אותו קדימה, תוך כדי שהוא מעקם את זרועו במעלה גבו ובוטט בכפות רגליו כדי לגרום לו להתקדם, בעודו מתעלם מתחינותיו לרחמים. "מה אתה מתכוון לעשות לו?" אני שואלת לפתע, מתבוננת בזמן שהוא נדחף במורד הסמטה לצלילי זעקות אימה בלתי פוסקות – אימה שמתעצמת בעת שטנדר עוצר במקום. הוא נזרק לתוך המושב האחורי, ואז הדלת נטרקת בשלווה והטנדר נוסע משם.

אני מסבה את תשומת ליבי אל הענק שניצב מולי, וקולטת שהוא לא זו ולו בסנטימטר בודד. הוא לא עונה לי. "הנה." הוא מושיט אליי את ידו.

אני מכווצת את שפתיי ועוצרת את נשימתי, מתכוננת למגע המתקרב. זה לא בשליטתי, אולם בעת שאני מושיטה את ידי והוא רוכן לאחוזו בה, אני מרגישה מתח בחזה שלי. הוא שולח בי מבט כועס כמעט, מבט רווי עצבנות, שעה שידו עוטפת את ידי. תוך רגע אני עומדת על רגליי, מרגישה שראשי סחרחר מעט. אני מרגישה שיכורה. חסרת כל יציבות. מה זה לכל הרוחות?

הוא ממהר לשחרר את האחיזה בידי, ואני פוסעת מספר צעדים

לאחור בזמן שהוא מתבונן בי שקוע במחשבות, אני מגדילה את המרחק בינינו. "מה?" אני שואלת, ולו רק כדי להפר את הדממה שלפתע הפכה לא נעימה.

"כפות הידיים שלך כל כך חמימות," הוא אומר חרש, בעודו מרכין אליהן את מבטו. "וכל כך קר הלילה."

"עשיתי לך כווייה?" אני שואלת ופולטת צחוק עצבני, והוא מזעיף פנים וגם הפעם מתעלם משאלתי, הוא פונה לעבר הגבר השני הלבוש בחליפה, שחזר למקום ומרים את פני מהרצפה, מערסל אותה בזרועותיו ונושא אותה אל הבנטלי.

"תיקח אותה בחזרה אל הפלייגראונד," הבחור שניצב מולי מצווה בתקיפות.

"היא סובלת מזעזוע מוח," אני נחפזת לומר. אין לי מושג מה זה הפלייגראונד, אבל אני מבינה שלא מדובר בבית חולים.

הוא צועד צעד לפנים, המחווה מאיימת כמעט. אני לא זזה ממקומי, אחרי שמצאתי את הכוח הנחוץ לי לעמוד על שלי. זה מפתיע אותו, אם אפשר לשפוט לפי ההטיה הקלה של ראשו. "זעזוע מוח? איך את יודעת?"

"אני אחות," אני מסבירה. "צריך לקחת אותה לבית חולים."
 "את אחות?"

אני נדה בראשי, וסקרנות אופפת את מבטו. "היא זקוקה להשגחה רפואית. ניסיתי להזמין אמבולנס לפני שהוא..." המילים גוועות על קצה לשוני. אינני מצליחה לסיים את המשפט.

שפתיו מתעקלות, שאט הנפש ניכרת על פניו, גוזלת מעט מחזותו הנאה. המחזה הזה, למרות היותו מפחיד, משרה עליי רוגע, אפילו יותר מאשר נוכחותו המאיימת. "בלי בתי חולים," הוא מצהיר, לא מותיר שום פתח לוויכוח, בעודו פוסע צעד נוסף לפנים.

בלי בתי חולים? זה מטורף. לא אכפת לי מה גודלו או עד כמה חזותו מאיימת. האישה הזאת זקוקה לטיפול. "אני חוששת שאני צריכה להתעקש," אני אומרת בתקיפות, בעודי מנתקת את מבטי ממבטו הנוקב ורואה שהשותף שלו מכניס את פני בזהירות למושב

האחורי של הבנטלי. "לא אכפת לי ללוות אותה, אם הנוכחות שלך תהיה בעיה או תעורר שאלות בלתי רצויות." אני לא טיפשה. אני לא מכירה את האיש הזה, אבל אין לי ספק שהאנשים שיחטטו בנסיכות פציעתה של פני לא יתקבלו בברכה. וזה נכון גם לגבי האנשים שיחטטו לגבינו, לצורך העניין.

"מה גורם לך לחשוב ככה?" קולו עמוק ונמוך. הוא מחוספס אך קטיפתי, מאיים אך מרגיע, ונדמה שהמבט בעיניים הכחולות שלו משועשע בזמן שאני בוהה בו. הגישה שלי מרגשת אותו. מוצא חן בעיניו שאני מערערת על סמכותו.

"אינסטינקט."

שפתיו מתעקלות מעט, אותה גומת חן שוב מגיחה במלוא הדרה, וגבותיו מתרוממות בשעשוע. ההומור שלו מורט את עצביי כרגע, ואני אוזרת אומץ ופוסעת לפנים, מראה לו עד כמה אני נחושה. הוא נראה המום. הוא מופתע מכך שאני עומדת מולו. למען האמת, גם אני מופתעת. "היא חייבת להגיע לבית חולים."

גומות החן שלו הולכות ומעמיקות. "איך קוראים לך?"

"איזי." אינני מהססת לומר לו, ואין לי שמץ של מושג מדוע. "איזי ווייט."

"איזי ווייט. אני ת'או. ת'או קיין." אני שוב הולכת לאיבוד בתוך עיניו, ובוהה בהן בפליאה. יש יופי מסוים מבעד לנוקשות של פניו. הוא נראה צעיר יותר ממה שחשבתי שהיה קודם, ועם זאת נוכחותו אופיינית לזו של גבר מבוגר בהרבה.

הוא פוסע לפנים ומושיט את ידו. אני בוהה בה ומכווצת את כתפיי בניסיון להיפטר מהרעד שנלווה לחשש שאני מרגישה. "תאחזי בה, איזי."

אני אוחזת בידו, בלי לחשוב פעמיים, והוא מושך אותי לפנים, וכך חזית גופי מתקרבת אל גופו בצורה מסוכנת. הוא בולע רוק בכבדות, ידו מתחילה לרעוד, והוא מושך את ידו לאחור, אך בלי להרפות מידי, כאילו שמתחולל בקרבו מאבק פנימי בעודו מנסה להחליט אם להרפות ממני או לא. אני נושאת אליו את מבטי בשאלה, רואה בעיניו

את הקרב המתחולל בתוכו. כשאנחנו קרובים ככה, אני יכולה להעריך את גובהו, עיניי מגיעות ממש מתחת לגרונו. אלוהים, מדובר בהר אדם.

הוא מכווץ את ידו סביב ידי ופוסע צעד קטנטן נוסף לפנים, כמעט כאילו הוא מתקרב אליי בזהירות. ניתן לפרש את דמותו ואת התנהגותו כמבהילות, אך אינני מרגישה דבר זולת סקרנות. הוא בוחן אותי בקפידה. הזיפים החדים המעטרים את לסתו אחידים בצורה מושלמת, ושפתיו פשוקות לכדי חריץ בלבד. "יש לך ידיים רכות", הוא ממלמל חרש. "חמות ורכות. המגע שלהן מוצא חן בעיניי".
אלוהים.

אני מסיטה את מבטי, המומה לגמרי. "היא זקוקה להשגחה רפואית", אני אומרת בהיסח דעת, בעודי מרגישה את אחיזתו מתהדקת סביב ידי. אני מנסה לחלץ אותה, אולם הוא צוחק נוכח ניסיוני הקלוש, ולא מרפה מאחיזתו העוצמתית. "אני ממליצה לך בחום לקחת אותה לבית החולים. היא תוכל לקבל שם את הטיפול הכי טוב בשבילה."

"את לא חושבת שאני יכול לטפל בה?"

"סלח לי, אבל אתה לא נראה לי כמו אדם שיש לו ידע ברפואה."
"אבל לך יש", הוא משיב בעדינות, ונראה שהוא לא נעלב, ידו האוחזת בידי זזה מעט, סוקרת את אצבעותיי וממששת אותן. "אז תצטרכי לבוא איתי."

"מה?" אני פולטת בהפתעה, עיניי נישאות אל על בחטף. הוא יצא

מדעתו?

"הדאגה שלך לפני ממש נוגעת ללב", הוא ממשיך. כעת הוא זה שמנסה להשתחרר מהאחיזה שלי, שלפתע בגלל עצביי הפכה עוצמתית יותר. לסתו מתהדקת, והוא משחרר את ידו ברשיפה. זרועי נשמטת לצד גופי, בעודי לוטשת את מבטי בפרצוף שניצב כעת על הגבול הדק בין מסוכן לכזה שאי אפשר לעמוד בפניו. "אני אוודא שכל הציוד שאת צריכה יהיה מוכן בשבילך כשנגיע."

"אני לא רפואה", אני מציינת. "אני אחות. הידע הרפואי שלי

מצומצם יותר מזה של רופא."

"אני מאמין בך." ת'או מחווה לעבר הבנטלי הגדולה והמרשימה, ומתבונן בזמן שאני עוקבת אחר זרועו המושטת. "אל תפחד. אני לא אפגע בך, איזי," הוא אומר, קולו הוא לחישה רפה, בעודו הופך את ידיו הגדולות ומציג בפניי את כפות ידיו. "אני מבטיח לך."

אין לי שום סיבה להאמין לו, ואף שאני לא מרגישה שהוא מהווה סכנה בשבילי, אני יודעת שעליי לנהוג בחוכמה. וזה לא יהיה חכם מצידי להיכנס למכונת הזאת עם שני הגברים הענקיים האלה. אני מנידה בראשי לשלילה ונסוגה לאחור. "בבקשה, אולי פשוט תיקח אותה לבית חולים?"

הוא נאנח בכבדות, שולח את ידו אחורה, תחת הז'קט שלו, ושולף משם משהו. "אני לא יכול לעשות את זה." הוא מחזיק משהו מולי, ואני מרכינה את מבטי כדי לראות במה מדובר. אקדח.

"אלוהים אדירים," אני ממלמלת תוך כדי שאני כושלת בצעדיי לאחור, וכבר אין שום זכר לקור הרוח שלי. "בסדר, אני אבוא איתך." אני מרימה את ידי.

"היי, תירגע," הוא אומר, קולו עדין מדי, בהתחשב בכך שהוא מכוון אליי אקדח. למה הוא מצפה? אולם אז אני מתעשתת ומציצה בנשק שבידו. הוא לא מחזיק אותו. הוא פשוט מונח בכף ידו. "זה בשבילך." הוא פוסע לפני, אוחוז בידי ומניח את האקדח. "פוליסת ביטוח."

המשקל מפתיע אותי, ואני נושאת אליו את מבטי בכלכול. "מה?" "אם תרגישי שאת בסכנה, פשוט תירי בי." הוא שוב מבזיק לעברי את אותו חיוך חמוד, ואני נאלצת להסב את מבטי. "אני מצטער שהפחדתי אותך."

עם התנצלותו, אני שוב תחת השפעת הכישוף של מבטו, אותה הסתירה שבין רכות לנוקשות. הוא לא יפגע בי. או בפני. אני יודעת לזהות גבר שמנצל את כוחו. ואין לי ספק שת'או מנצל את כוחו, אבל לא עם נשים.

אני בולעת רוק, זוקפת את כתפיי ומחזירה לו את האקדח. "אני לא חושבת שאזדקק לו."

הוא מטה את ראשו בסקרנות בעודו לוקח את האקדח מידי.
"למה?"

"כי יש לי אקדח משלי." אני מתלוצצת ומגלגלת את עיניי, והוא שוב מבזיק לעברי את אותו חיוך שובכי. לעזאזל עם החיוך הזה. הוא לא אמור להתאים לו. "איפה אתה גר?" אני שואלת, בעודי תוהה מי פני בשבילו.

"את לא צריכה לדאוג בקשר לכתובת." הוא מחליק את ידו על כתפי, ואני מזנקת נוכח המגע, שעה שאש מתלקחת בוורידיי. המחווה גורמת לראשי להסתחרר. "את תבואי איתי, ואחרי שתסיימי לטפל בפני אני אבקש מהנהג שלי שיחזיר אותך הביתה." אחיזתו מתרככת, ידו הגדולה כמעט עוטפת את כל כתפי. החמימות המוזרה שממיסה אותי מבפנים שעה שאני פוסעת לעבר המכונית מכה בי בתדהמה, ואינני יכולה לחשוב בצלילות נוכח הדם השוצף באוזניי. מי הענק הזה, לכל הרוחות?

פרק 2

אני אומרת לעצמי שבריאותה של פני היא הסיבה הבלעדית שבגללה אני יושבת כרגע במושב עור קטיפתי בדרכי לאלוהים יודע איפה, אבל זה שקר. ת'או הפך אותי לאידיוטית. אני בוודאי מתחילה לאבד את שפיותי. הוא ניסה לתת לי אקדח, כדי שאירה בו אם ארגיש בכך צורך. אקדח מזויין! אבל הוא גם הופיע בזירת האירוע ומנע מהמנוול הזה ל...

גל רעד צונן חולף בגופי בזמן שאני מרימה את העפעף של פני בעדינות, כדי להעיף מבט באישונים שלה, לפני שאני בוחנת את הפצע בגבה שלה. הוא הפסיק לדמם, אבל היא בהחלט תזדקק לכמה תפרים. לרגע אני חשה אשמה על היותי אסירת תודה שיש לי את פני כמושא לתשומת ליבי, מפני שהוא עדיין מתבונן בי, ובשל כך ליבי הולם בקצב מסחרר.

"את שוב לחוצה." ת'או מתפרץ למחשבותיי באמצעות הצהרתו השלווה, וכפות ידיי מתחילות לרעוד. כן, אני לחוצה, אבל לא מהסיבות שבגללן אני אמורה להיות לחוצה. "את באמת חושבת שאפגע בך? הצעתי לתת לך אקדח, זה לא גרם לך להרגיש בטוחה מספיק?"

"אתה לא תפגע בי," אני מאשרת ללא שמץ של היסוס, בעודי מתרחקת מפני וחוזרת להתרווח במושבי. הוא מכופף את רגליו, גופו הגדול נשען לאחור ברפיון, וזרועו העבה מונחת על האדן הסמוך למושב. במכונית שוררת חשכה, אבל אני רואה אותו בכירור, כמו באור יום. חזותו דורשת תשומת לב. תובעת כבוד. זועקת עוצמה. אלוהים, הוא גבר מאיים כמו שגבר יכול להיות. אני זזה במושבי, רוצה להסיט את מבטי, אך לא מצליחה לנתץ את המנעול שלוכד את מבטינו יחדיו. "ואני סומכת על האינסטינקטים שלי," אני מוסיפה בנשימה נרעדת.

גם ת'או זז קמעה במקומו, ואז הוא מקרב את האצבע המורה

שלו אל שפתיו ומשפשף את קשת הקופידון שלו, מהרהר. "ומה האינסטינקטים שלך אומרים לך, איזי?"

"שלפגוע בנשים זה לא הסגנון שלך." אני משמיטה את כל מה שאני חושבת שעשוי להיות הסגנון שלו. ייתכן שיידרש לי זמן רב לשטוח זאת בפניו, ואני לא חושבת שזה יהיה חכם מצידו להעליב את הגבר הזה.

"האינסטינקטים שלך נכונים. כשזה נוגע לנשים, יש לי אפס סובלנות לאלימות."

כנראה ניכר היטב שכתפיי נשמטות ברפיון, מפני שראשו מוטה הצידה, ולפתע אני מודעת לכך שבלא יודעין חלקתי עימו פיסה ממני. "מצוין", אני אומרת חרש.

"ומאיפה הגיע האינסטינקט הזה שלך?"

אני נדרכת במושבי, ומסיטה ממנו את מבטי בניסיון להתאפס על עצמי. וכאשר אני מחזירה אליו את תשומת ליבי, אני רואה שחיוך קלוש מעטר את שפתיו. זהו חיוך מבין, והוא מוחה מעט מהנוקשות האופפות את פניו הנאות, מה שמשווה לו חזות נאה אף יותר. הוא כל כך נאה, לכל הרוחות.

ת'או בוודאי קולט שהוא לא עומד לקבל ממני שום תשובה, אז הוא מסב את מבטו אל פני, וחיוכו הרך נמחה מעל פניו. הנוקשות שבה לתוויו פניו. "היא בת של חבר ותיק", הוא אומר חרש, ואני עוקבת אחר מבטו אל האישה מחוסרת ההכרה שלצידי. שיערה הבלונדיני מוכתם בדם מסביב לאוזנה, ופניה תשושות וחיוורות. "אחרי שאבא שלה מת היא הירדררה. נעלמה. ניסיתי למצוא אותה." החזה שלו מתנפח מעט בעודו פולט צחוק קריר. "בת עשרים ואחת ומוכרת את הגוף שלה." הוא מהמהם, נשמע מהורהר, ואולי מעט עצוב. הדבר מסב את תשומת ליבי בחזרה אליו, בדיוק בעת שהוא מפנה אליי את גבו.

"אני מצטערת", אני אומרת, בעת שאני מבחינה בצער הכנה במעטה הפלדה של הגבר החסון. "אתה ואבא שלה הייתם קרובים?"

"אפשר לומר." הוא מכחכח בגרונו ומשקיף מבעד לחלון, סימן לכך שהשיחה הזאת הגיעה אל קיצה. "הגענו הביתה."

אני נאלצת לכבוש את זעקת התדהמה המאיימת לפרוץ מגרוני. שערי ברזל ענקיים נפתחים בקול חריקה, אט-אט חושפים לנגד עיניי אחוזה בעלת ממדים כבירים. המבנה בוחק בעדינות למרחוק, מואר בזרקורים הפזורים ברחבי השטח. "אלוהים," אני אומרת בהלם, נכשלת בניסיוני לרסן את התדהמה שאוחזת בי. "אתה גר פה?" קרוב לוודאי שהייתי יכולה לדחוס את כל הדירה שלנו מתחת לכביש הגישה המחופה שבחזית הבית.

"אני גר פה, אני עובד פה..." הדלתות נפתחות בידי גבר מבוגר עם שיער כסוף ומשקפיים עם מסגרת ממתכת, שניכר שציפה לבואנו. "...אני משחק פה."

אני שולחת בת'או מבט המום, ומגלה שהוא שוב בוחן אותי במבטו. הפעם אין לי ברירה אלא להסיט את מבטי. *משחק?* הדלת בצד השני של המכונית נפתחת, וגבר נוסף רוכן פנימה ומרים את פני בזהירות – הגבר העצום הנוסף מהסמטה. שיערו הבלונדיני משתפל על עיניו בעודו אוחז בה, לסתו החלקה הדוקה, נחירי אפו הישר מתרחבים. הוא לא גדול כמו ת'או, אך בכל זאת קשה להתעלם מנוכחותו העוצמתית, הוא אולי מעט יפה יותר ממנו.

"אחרייך." ת'או מסמן לי בידו לצאת מהרכב, ואני עושה כבקשתו. אני מותחת את צווארי בעודי זוקפת את גבי ומביטה סביב. הדלתות הכפולות הענקיות שניצבות מולי פתוחות לרווחה, ועמודי הבטון משני עבריהן, אשר מאגפים את הכניסה הענקית, מאוישים בידי שני גברים גדולים נוספים. גברים אכזריים למראה שלבושים בחליפות ומהנהנים לעברנו בעודנו חולפים על פניהם. אני מנסה לא להיראות המומה מדי בעודנו נכנסים, שעה שאני גומעת במבטי את הפאר של ביתו של ת'או. גרם מדרגות כפול מסתלסל משני עבריו של אולם הכניסה הנרחב, המשתרע עד לגלריה המכתרת את החלל. נברשת ענקית תלויה מהתקרה הגבוהה, ואבני הקריסטל כמעט פוגשים ברצפה שעליה אני עומדת.

הגבר שמחזיק את פני מתחיל לעלות במדרגות משמאלנו, ואני מסתובבת בעת שאני שומעת את הדלתות מאחוריי נסגרות, וקולטת

ששני הגברים הגדולים ששמרו עליהן נמצאים כעת בפנים יחד איתנו. ואז מופיעה אישה הנושאת מגש ועליו כוס עם משקה כהה הניצבת ממש במרכזו. היא נעצרת כשני מטרים מת'או, מחזיקה את המגש לפנייה ומציגה אותו בפניו, כך שת'או נאלץ לגשת אליה כדי לקחת את המשקה שלו.

"אתה תמיד זוכה לקבלת פנים מפוארת כל כך כשאתה חוזר הביתה?" אני שואלת ופולטת צחוק עצבני.

הוא מחייך, פושט את הז'קט ומגיש אותו לאישה, לפני שהוא לוקח את הכוס ומקרב אותה אל שפתיו. העובדה שהוא פשט את הז'קט מעתיקה את נשימתי, הבד הלבן של חולצתו עוטף כל סנטימטר וסנטימטר מפלג גופו העליון העצום – פלג גוף שאני רואה שהוא מסותת, נוקשה ומעוצב היטב. אני נושאת את מבטי, עיניי מתחקות אחר הדרך שעושה הכוס אל שפתיו. אני נסוגה לאחור וטומנת את ידי בתוך התיק שלי, מרגישה צורך להימלט מעיניו המביטות בי, לפני שהן יגזלו ממני את היכולת לעשות כל דבר חוץ מאשר לנסות לגמוע את מלוא נוכחותו העוצמתית. "יש לי צוות קשוב מאוד," הוא אומר, ומניח את הכוס הריקה על המגש. "תרצי משהו לשתות?"

"אני בסדר, תודה." אני מפשפשת בתיק בניסיון לאתר את הטלפון שלי, לא שיש לי מושג מה אעשה בו ברגע שאמצא אותו. ג'ס עדיין בעבודה, ככה שאין לי למי להתקשר. אני פשוט זקוקה למשהו שיסיח את דעתי. כפות ידיי קופאות בעיצומו של החיפוש, והצליל של טלפון נשבר הנשמע בראשי מזכיר לי שהטלפון הנייד שלי כבר איננו. הייתי צוחקת, אם לא הייתי מבוהלת כל כך. אני נמצאת בתוך בית מזור, עם הרבה גברים מזורים וגדולים, ואין לי טלפון. מהלך חכם, איזי. פשוט גאוני מצידך.

"איברת משהו?" שואל ת'או, ותוחב את כפות ידיו לכיסים.

אני מתרוממת וזוקפת את סנטרי. "כן, את האקדח שלי."

עיניו נוצצות, והוא מרים את ידיו בכניעה.

אני נאנחת בכבודות בעודי מנידה בראשי בתדהמה. "כדאי שאסיים

לטפל בפני ואלך."

"כמובן." הוא מתחיל לנוע וחולף על פניי. "אני אראה לך את הדרך אליה."

לאחר כמה נשימות מרגיעות, אני מתחילה ללכת בעקבותיו, מתמקדת בכל דבר מסביב פרט לגופו הגבוה של הגבר שפוסע לפניי – יצירות האומנות המורכבות המעטרות את הקירות, השטיח המפוספס עם רצועות זהב המעטרות כל מדרגה ומדרגה, התקרה המעוטרת בכרכובים.

הגב שלו.

הישבן שלו.

הירכיים שלו.

אני נוגסת בשפתי... וכושלת בצעדיי. "לעזאזל." אני מועדת קדימה, הפנים שלי נוחות היישר אל אחורי הירכיים האלה.

"זהירות." ת"או מסתובב ותופס אותי, ישבנו פוגע במדרגה בעוד הוא מחזיק במותניי. אני כורעת ברך על המדרגה מתחתיו, רגליו הארוכות פשוקות לרווחה. אחיזתו מתהדקת עם לסתו. אני מרגישה חום מחניק, שעה שעיניי מתבייתות על החזה שלו שניצב מולי. "את בסדר?" הוא שואל, קולו נשמע מאומץ מעט.

"השטיח המפוספס שלך עושה לי סחרחורת," אני ממלמלת כמו מטומטמת, משקרת במצח נחושה. הוא זה שעושה לי סחרחורת. הוא ולא אחר. חזותו הנאה הנוקשה, קולו, מבנה גופו. מגע ידיו.

"אולי כדאי שאסחב אותך," הוא מציע, אולם אין בקולו ולו שמץ של הקנטה. הוא רציני לחלוטין, ואף על פי שמדובר בהצעה מגוחכת להפליא, אינני יכולה שלא לתהות לגבי התחושה המדהימה שאחוה כשאהיה עטופה כל כולי בת"או. לתחושת הביטחון שאחוה. "תרצי שאסחב אותך?"

אני פורצת בצחוק, מפני שלא עולה בדעתי שום תגובה אחרת. "אל תדבר שטויות," אני גוערת בו, ושולחת את ידי כדי להסיט את ידיו ממותניי, אך הוא זז ומתרחק במהירות הבזק, מתוך בהלה כמעט. אני נושאת אליו מבט המום, שעה שאני נעמדת על רגליי. להרף עין הוא מביט בידיו, ואז מסתכל עליי שוב, מבטו מבולבל. מספר שניות

מביכות חולפות, בזמן שמבטו עובר מידי אל חלקים שונים בגופי.
מה לכל הרוחות?

"עבר עלייך לילה לא פשוט," הוא ממלמל, ואז מניד בראשו ומסתובב. "אין בהצעה שלי שום דבר שטותי."

העלבתי אותו. הוא הציע לי עזרה, ואני צחקתי. "לא התכוונתי להעליב אותך," אני קוראת בעקבותיו, בעודי נותרת לעמוד באמצע גרם המדרגות. "אני מצטערת." אני לא יודעת למה אני מרגישה צורך להתנצל, אבל אני לא יכולה להתעלם מכך.

ת'או פונה שמאלה. "אני לא נעלב, איזי. מכאן." אני מכווצת את מצחי, שעה שכפות רגליי מטפסות במדרגות בזהירות. התגובה שלו מוזרה, אני קיבלתי את הרושם שהוא נעלב מאוד.

ברגע שאני מדביקה את צעדיו, אני מקבלת החלטה מודעת לסתום את פי, לטפל בפני, ולהסתלק מכאן במהירות. הקרירות שת'או החל להפגין פתאום והעובדה שהוא מסרב להביט בי כעת, גורמת לי לחשוב שהוא שותף לתוכנית שלי. הוא מסובב ידית של דלת. ופותח אותה לרווחה. ואז הוא נסוג מספר מטרים לאחור, מפנה את הדרך למעני. ובוהה בי. מבט נוקב וקר.

אני נאנחת בכבודות, מוטרדת – למרבה הפלא – מכך שהעלבתי אותו. הוא גבר גדול. גבר גדול מאוד. אל תגידו לי שמתחת לכל השרירים האלה מסתתרים רגשות.

תחילה אני מבחינה בפני השוכבת מכוסה על מיטת עץ גדולה, ואחר כך אני רואה שלצידה ניצבת עגלה עם כל הציוד הרפואי שאחות יכולה לרצות. אין לי מושג איך הוא ארגן את כל זה, ובכזאת מהירות, אך אני לא מתכוונת לשאול. אני מתכוונת לעשות את העבודה ולהסתלק מפה. אני בכלל לא אמורה להיות כאן, שלא לדבר על פני. היא אמורה להיות בבית חולים.

בזמן שאני ניגשת לעבודה, אני שומעת את הדלת נסגרת מאחוריי ומביטה לאחור כדי לגלות שנותרתי לבדי. אני אסירת תודה על כך. הוא מערער את שלוותי. אני צועדת לעבר המיטה, ממהרת לבדוק את

איבריה החיוניים, ומגלה שמצבה לא השתפר מאז הבדיקה אחרונה שערכת לי בהמכונת, אך חשוב מכך, מצבה גם לא התדרדר. אני מסירה מעליה את השמיכה, ורואה שהיא הופשטה מבגדיה והושארה בתחתונים. עירומה חושף לעיניי פציעות נוספות, ופניי מתעוותות בגועל למראה החבלות הפזורות ברחבי גופה, חלקן טריות, חלקן בגוון צהבהב המעיד על היותן ישנות. האישה האומללה נראית כאילו שהיא ספגה מכות רציניות על בסיס קבוע.

אני בולעת רוק בכבודות. עכשיו היא בטוחה.

לאחר שאני מסיימת לרחוץ את החתך בגבה של פני, אני תופרת אותו בעזרת כמה תפרים ועושה כמיטב יכולתי כדי לנקות אותה ולדאוג שיהיה לה נוח. הדופק שלה יציב ונשימותיה קצובות, וכעת עושה רושם שרוחב האישונים שלה תקין.

אני מרפה מפרק כף ידה, ומביטה מעבר לכתפי בעת שאני שומעת צליל חרישי. ת'איו עומד ליד הדלת ופשוט מתבונן בי. כמה זמן הוא עמד שם? "לא שמעתי שחזרת. אתה צריך משהו?"

"לא."

אני פוסעת מסביב למיטה של פני, ולו רק כדי שיהיה לי מה לעשות. "אם ככה, למה אתה פה?"

"אני אוהב להסתכל עלייך עובדת."

אני מביטה בו בפליאה. "למה?"

הוא מושך קלות בכתפיו הגדולות, ומשהו אומר לי שאיאלץ להסתפק בתשובה הזאת. "אני אתן לך להמשיך לעבוד," הוא אומר בעודו נסוג לאחור, עיניו עדיין מביטות בי, בזמן שהוא מושיט את ידו אל ידיה הדלת. הוא יוצא מהחדר, ואז אנקה רפה בוקעת מגרונה של פני ועפעפיה מרצדים קמעה.

"היי," אני אומרת בעדינות. "את יכולה לשמוע אותי? את יכולה לומר לי איך קוראים לך?" אני שואלת, במטרה לחפש אחר סימנים לאובדן זיכרון בטרם אמשך.

"פנלופה," היא ממלמלת, ואני מחייכת ומהדקת את השמיכה סביב גופה. "אבל אנשים קוראים לי פני."

"אני חושבת שהכול יהיה בסדר, פני. כואב לך?"
 היא מנידה בראשה לשלילה, וזה מעט במקומה ומתכרבלת
 בשמיכה. "לא."

"יופי." אני מביטה בדלת הסגורה, היכן שת'או עמד לפני רגעים
 בודדים, ומהרהרת מה עליי לעשות. כבר חוויתי סכנה בעבר. אני
 מכירה את הסימנים, ובעוד שת'או מציג סימנים רבים המעידים על
 היותו מסוכן, אני לא מרגישה שהוא מהווה סכנה בשביל פני. אבל
 עליי להיות בטוחה. זה מה שהכשירו אותי לעשות, ואסור לי לשכוח
 את זה, אף שת'או מוציא אותי מאיזון. אני מושיבה את ישבני על
 קצה המיטה ואוחזת בידה של פני. "יש משהו שאני יכולה לעשות
 כדי לעזור לך, פני? משהו שאליו אוכל להתקשר?" אולי אמא שלה
 או חברה.

"ת'או. תקראי לת'או."

אני מוצאת את עצמי מעיפה מבט נוסף בדלת, ומדמיינת את גבו
 הגדול הולך ומתרחק. "את נמצאת בבית של ת'או."
 "אם ככה, אני בטוחה," היא ממלמלת בישנוניות. היא שוב שוקעת
 בשינה. פשוט ככה. חום מתפשט ברחבי גופי נוכח מילותיה. היא
 נרגעה ברגע שהבינה היכן היא ועם מי היא נמצאת. ת'או משרה עליה
 רוגע. הנוכחות שלו מנחמת אותה. איפה היה גבר כזה כשאני הייתי
 זקוקה לו?

אינני יכולה להרהר בכך יותר מדי. אני פה ואני חיה. ולמרבה
 הפלא, אני יציבה נפשית.

אני אוספת את התיק ואת המעיל ומניחה לפני לנוח, נחושה בדעתי
 למצוא את אחד מהגברים הגדולים שמשוטטים ברחבי האחוזה ולומר
 לו למה עליו לשים לב ואז, סוף כל סוף, לשאול אם אחד מהם יכול
 להסיע אותי הביתה. אני פותחת את הדלת בדממה, יוצאת מהחדר
 וסוגרת אותה בזהירות.

"מיס?"

אני מסתובבת ורואה את הגבר המבוגר עם המשקפיים העגולים
 והשיער הכסוף שקיבל את פנינו עם כניסתנו לבית. "היא בסדר."

"איזו הקלה. ארון קיין יהיה מרוצה." הוא מושיט אליי את ידו.
"אני ג'פרסון, המשרת."

יש לו משרת? אני מגלגלת עיניים ביני לבין עצמי ולוחצת את ידו
בחיך. "אני איזי, האחות."

הוא מצחקק, עיניו החומות החמימות בוחקות בשעשוע מאחורי
משקפיו העגולים. "נעים להכיר אותך."

"נעים להכיר אותך, ג'פרסון. צריך לנקות את הפצע בעין של פני
פעמיים ביום. היא מגיבה, אבל אם תבחין בסימנים כלשהם להחמרה
במצבה – סחרחורת, כאבי ראש, בלבול או אובדן זיכרון – תהיו
חייבים לקחת אותה לבית החולים ללא דיחוי." אני תולה את התיק על
כתפי שעה שהוא מהנהן בהבנה. "ארון קיין אמר שמישהו יוכל להסיע
אותי הביתה, אם זה עדיין בסדר?" אני שואלת בנימוס.

"הו, כן," הוא משיב. "אבל אני חושב שארון קיין רוצה לראות
אותך לפני שתעזבי." הוא סב על עקביו ומתחיל לפסוע לאורך
המסדרון, מותיר אותי להתמודד עם דאגה שלפתע אוחת בי, ואני
נותרת קפואה במקומי, לא מוכנה לזוז. אני לא רוצה ולא צריכה
לראות את ת'או פעם נוספת.

"אם זו לא טרחה, אני ממש חייבת להגיע הביתה." אני נשמעת
נואשת כשם שאני מרגישה, לא שזה מזיז במיוחד לאיש המבוגר
שממשיך להתרחק ממני. אני יודעת שהוא שמע אותי. "ג'פרסון,
אני קוראת בעודי הולכת בעקבותיו, פוסעת על המדרגות בצעדים
מהירים, תוך כדי שאני מקפידה לצעוד בזהירות על גבי השטיח
המפוספס.

"אני בטוח שזה לא ייקח זמן רב, נתת לנו מזמנך בנדיבות רבה
כל כך."

אני חושקת את שיניי בעודי יורדת בעקבותיו אל המבואה, שם
אנחנו פוגשים באישה שהגישה לת'או משקה ולקחה ממנו את מעילו.
היא מחייכת. "אפשר להציע לך משהו לשתות?"

"לא, תודה. אני תכף הולכת." הייתי צריכה לבקש מים, מפני
שלפתע גרוני התייבש רק מעצם המחשבה על מפגש נוסף עם ת'או.

"בסדר גמור." היא הולכת לדרכה, וג'פרסון מחווה לעבר דלת ענקית מימין. "זה נמצא ממש פה."
 "מה?"

"משרדו הפרטי של ארון קיין." הוא מטה את ראשו קלות ברמיזה שאצא לדרכי. אני מביטה בדלתות הכפולות, לחוצה בטירוף וחסרת מנוחה. "תקשי פעם אחת," הוא אומר.

תקשי פעם אחת. לא פעמיים או שלוש? שעה שאני פוסעת באיטיות לעבר הדלת, ליבי מתחיל לפעום בחוזקה עם כל צעד וצעד. "תקפיד על שמירת מרחק, מיס," מוסיף ג'פרסון, קולו חרישי כעת. אני מסתובבת ומבחינה בגבו הנעלם דרך מעבר מקושת בהמשך המסדרון. להקפיד על שמירת מרחק? הוא מנסה להזהיר אותי? אני מסבה את מבטי אל הדלת, עצבתי עוד רגע פוקעים. נדרש לי פרק זמן מגוחך כדי לאזור מספיק אומץ ולהקיש על הדלת – פעם אחת.

"היכנסי." קולו העמוק של ת'או מהדהד דרך דלת העץ ומלטף את עורי. קולו רווי סמכות. מחוספס וסקסי. אני עוצמת את עיניי, מרסנת את מחשבותיי הסוררות, אוחזת בידית הדלת ונושמת נשימה עמוקה. אני נכנסת למשרדו, ומרכינה את מבטי בעודי סוגרת את הדלת מאחוריי.

"איזי." הוא אומר את שמי בלחישה, וגופי מתלקח אפוף מסתורין, אף על פי שאני מסרבת לאפשר לעצמי לנסות להבין במה מדובר, מפני שאני יודעת מעבר לכל צל של ספק שלא ארגיש בנוח עם המסקנה שלי.

אני מתכוונת לומר את מה שאני צריכה לומר ולהסתלק. ולהקפיד לא להביט בו בעודי מנסה ליישם את התוכנית שלי. "היא בסדר." אני בולעת רוק, מנסה להרטיב את פי הצחיח. "חבולה, אבל בסדר. נתתי לג'פרסון הוראות ואמרתי לו לאילו תסמינים הוא צריך לשים לב."
 "אני שמח, תודה. אבל מה בקשר אלייך?"

אני מזעיפה פנים לעבר השטיח שצבעו אדום עז. "מה בקשר אליי?"
 "את בסדר?" הוא שואל, קולו עדיין עדין, אך הולך ומתעצם. הוא מתקרב אליי.

אני פוסעת לאחור, נסוגה בלי להקדיש לכך מחשבה. "אני באמת צריכה ללכת." אני כלל לא מרגישה בנוח עם התגובות שלי לגבר הזה, כבר ראיתי שהוא נושא אקדה, וגם ראיתי את אחד מאנשיו כמעט חונק מישהו למוות לנגד עיניי, לפני שהוא גרר אותו ל... לאן? לאן הם לקחו אותו? וחשוב מכך, מה הם עשו לו? האם הוא מת? אני מתכווצת באימה, בעודי מתאמצת לא לנדוד לשם במחשבותיי. אני מתנערת מכל התהיות החולפות במוחי. זה בכל מקרה לא אמור לעניין אותי. מה שאמור לעניין אותי הוא שהגבר הזה הוא זר מוחלט, וגם אפל, אם לא די בכך. יש כל כך הרבה סימנים שמצביעים על כך שהוא מסוכן. ועם זאת, אני חווה תחושת הקלה שאיננה מוכרת לי, ואני בכלל לא מרגישה נוח עם כך שזה מוצא חן בעיניי. הוא הציל את פני הלילה. הוא חילץ אותה מסכנה. כשאני הייתי זקוקה לעזרה, לא היה שום גבר שיחלץ אותי. לא הייתה שום חיית אדם חסונה שתגרום לתוקף שלי להצטער שהוא נולד.

אינני שמה לב שפסעתי יותר מצעד אחד לאחור, אלא ברגע שגבי פוגע בדלת. המגע מבהיל אותי, ואני נושאת את מבטי ללא כל מחשבה, ומגלה שת'או עומד במרחק מטר בודד ממני. אם הוא היה מושיט את ידו, הוא היה יכול לגעת בי. "מי אתה?" השאלה בוקעת מבין שפתיי לפני שאני מספיקה לעצור בעדה.

הוא מתעלם ממני, ומרכין את עיניו אל צווארי. ידו מתרוממת ונשלחת אל על. אני נצמדת אל דלת העץ, מפצירה בו בדממה שלא ייגע בי. להרף עין אצבעותיו מרפרפות על גבי הסימנים השחורים מסביב לצווארי, ואז הוא מרחיק אותן ומטה את ראשו. "מה זה?" הוא שואל, שעה שקצה אצבעו פוגש בכשרי ומשוטט במורד אחת מהשריטות. אני קופאת במקומי, מכריחה את עצמי לשחרר את האוויר שבריאיותי שעה שהוא מקפיד למשש כל קו וקו בצווארי. עורי עולה בלהבות, וליבי פועם בחוזקה. אינני מסוגלת לדבר, ולאחר כמה שניות מתוחות אך מענגות שבמהלכן הוא מלטף את עורי בקצה אצבעו, הוא מוסיף, "מי עשה לך את זה?"

"מטופל", אני אומרת בקול חרישי, משכנעת את ידי להתרומם

ולתפוס את מקומה של ידו על צווארי – לא שאני מנסה להסתיר את הסימנים, אני פשוט מנסה להשתחרר ממגעו, וכדי לסגת מפניו. הוא לא מרתק אותי למקומי. לא באמצעים פיזיים, בכל אופן. אך כאשר הוא נוגע בי, אני מגלה שאין ביכולתי לזוז. אולם חלקיק שנייה לפני שידי מגיעה אל ידו כדי לנתק אותה מצווארי, הוא מזיז אותה וחוסך ממני את הטרחה.

הוא פוסע לאחור, זעף קלוש אופף את פניו. "מטופל?"
 "הוא מבוגר. סניילי." תגובתו לא מוצאת חן בעיניי, ואני מוצאת את עצמי נחפזת להסביר. כעת אין בו שום זכר לרכות. "חלק מהדברים הכיפיים שבעבודה הזאת," אני מתלוצצת, מתוך צורך להפיג את המתח שבינינו. הוא לא צוחק, אפילו לא מבזיק לעברי חיוך. וואו, הוא ממש רותח מזעם. "כדאי שאזוז." אני מחווה באגודלי מעבר לכתפי בלי להסב ממנו את מבטי.

ת'איו נרתע ונד בראשו קלות. "כמובן." הוא טומן יד בכיסו, שולף מתוכו כרטיס ביקור ומגיש לי אותו. "אדאג שתמתין לך מכונית בחוץ. קאלום יסיע אותך הביתה. זה כרטיס הביקור שלי, במקרה שתצטרכי ליצור איתי קשר."

אני מביטה אל כרטיס הביקור השחור המוחזק בעדינות בין אצבעותיו, עם אותיות אדומות הכתובות בשורה אחת במרכז. השם שלו. ומספר טלפון נייד. "למה שאצטרך ליצור איתך קשר?" אני שואלת, בלי לטרוח לציין שאינני יכולה לעשות זאת, מפני ששברי הטלפון שלי נותרו בסמטה, וקרוב לוודאי שלא אצליח לקנות טלפון חדש לפני שישלמו לי ביום שישי. אבל זה לא רלוונטי. אין שום סיבה שאצור איתו קשר בעתיד. הוא בהחלט אדם שיש להימנע מכל קשר עימו.

הוא פוסע לפניו ומחליק את כרטיס הביקור לתוך התיק שלי. "לעולם אל תחזרי הביתה בחשכה שוב," הוא מזהיר ומסב את מבטו לשנייה. זו בסך הכול שנייה, אולם אני מבחינה בכתם הדיו בצווארו, המציץ מתחת לצווארון חולצתו. דיו שחור, מוכהה קמעה בקצוות. אני מוצאת את עצמי מתאמצת להתבונן ביסודיות, מפצירה בו

בדממה להטות את צווארו ולחשוף עוד מהקעקוע. אך הוא לא עושה זאת, ובמקום זאת לוטש בי את מבטו.

"אתה מבקש ממני או אומר לי?" אני שואלת.

"אני אומר לך. אסור לאף אישה לשוטט ברחובות לונדון לבד בלילה."

חלף זמן רב מאז שהיה לי מישהו שידאג לי, שאכפת לו ממני. טוב, ג'ס כל הזמן דואגת לי. אבל זה שונה כשהדאגה מגיעה מהמשפחה. העובדה שהר אדם ענק ואכזר למראה כמו הגבר הזה מודאג לגבי זרה גמורה כמוני מרככת את ליבי כלפיו. "אני יכולה לדאוג לעצמי," אני אומרת בכל זאת, והוא נועץ בי את מבטו הנוקב.

"את לא צריכה לדאוג לעצמך."

"אני ממש חייבת לדאוג לעצמי," אני אומרת לו, בעודי מעיפה מבט חטוף נוסף בקעקוע שלו, וקולטת קווים וצללים נוספים שאינני מצליחה לפענח. לפני שאביך את עצמי ואושיט את ידי בניסיון להסיט את צווארון החולצה מטה, אני ממהרת לחלוף על פניו, מצחי מתקמט בבלבול בעת שהוא נחפז לזוז מדרכי ולהתרחק כך שישנם כמה מטרים בינינו.

"למה?" הוא שואל. "למה את ממש חייבת?"

אני מבינה שבלי להתכוון לכך, סיפקתי לו רמז נוסף לגבי משהו שאינני רוצה שהוא ידע. לגבי משהו שאינני רוצה שאף אחד ידע. "כי אני לא רוצה שגבר עצום כמוך יצוץ משום מקום ויציל אותי." אני מבזיקה לעברו חיוך שובבי, ושפתיו מתעקלות חרף הזעף בפניו. כשהוא משועשע, הנוקשות כמעט נעלמת מפניו. אני מוצאת את זה מרתק.

הוא מכחכח בגרונו, כאילו שגם הוא קלט את זה הרגע, וברצונו לשמר את חזותו הקרה כפלדה. הנוקשות שבה לפניו. "אל תלכי בשום מקום לכרך," הוא אומר בשנית, מבטו היוקד מבעיר את חיוכי ומכלה אותו.

"בסדר," אני אומרת כדי לצאת ידי חובה. ואז אני אוזחת בידית הדלת, ממהרת לצאת ממשרדו ונושמת כמה נשימות עמוקות בעודי נשענת על הדלת.

"מיס איזי?" יד מונחת על זרועי, ואני מקפצת בליווי צווחה מטופשת. "אוי, לא התכוונתי להבהיל אותך," אומר ג'פרסון ומסיט ממני את ידו. העיניים המבוגרות שמאחורי משקפיו סוקרות אותי בחטף, והוא מכווץ את מצחו בבלבול. "את בסדר?"

"כן," אני אומרת ונושפת בזמן שאני מתרחקת מהדלת. "אני מצטערת," אני אומרת ומשפשת את שרוול המעיל. ראשי מתחיל להלום בחוזקה, ואני מבזיקה חיוך נוקשה לעבר המשרת הידידותי של ת'או. "אני מוכנה לחזור הביתה עכשיו."

"קאלום ממתין לך בחוץ. היה נעים להכיר."

"גם לי, ג'פרסון." אני מתחילה להתקדם לעבר הדלתות הענקיות שיובילו אותי הרחק מהמקום המלחיץ הזה, ומאתרת מרצדס הממתינה על כביש הגישה המחופה. קאלום, הבחור הבלונדיני שהיה בסמטה עם ת'או, מחזיק את הדלת פתוחה למעני, ארשת פניו חתומה. לראשונה אני שמה לב לכך שעניני חמימות, צבען חום כהה, אולם חזותו עדיין קרירה. ומעוררת אי נוחות. בעודי מתקרבת, הוא מתרחק מהמכונית, מעניק לי יותר מרחב מכפי שאני צריכה, ואני מחייכת אליו חיוך רפה ועצבני, שעה שאני מתמקמת במושב האחורי, הוא אינו מחייך בתגובה.

בעודנו נוסעים, אני מביטה מעבר לכתפי מבעד לחלון, מעט מבלבלת מהתפנית המפתיעה שחלה בשגרת הערב שלי. הבית עדיין מואר, זוהר מהגג ועד הבסיס, ואז לפתע משתררת חשכה והוא נעלם משדה הראייה שלי. אני מסתובבת במושב, נשענת לאחור ועוצמת את עיניי. מעולם בחיי לא חשתי בסכנה ממשית כל כך. ועם זאת, החלק המטריד יותר מכל הוא מידת ההתלהבות שנלוותה לכך.

מה הסיפור של ת'או קיין? מי הוא?

פרק 3

"מה את עושה?" אני שואלת את ג'ס בעודה נכנסת למטבח בצעדים כבדים ומשפשפת את עיניה בישנוניות. השעה שמונה בבוקר. היא בוודאי חזרה מהעבודה לפני לא יותר משעה. היא צונחת לכיסא, ואני תכף ומייד ניגשת להכין לה קפה.

"התקלחתי כשחזרתי. אסור לי אף פעם להתקלח כשאני חוזרת ממשמרת לילה." היא לוקחת ממני את הקפה בהוקרת תודה ולוגמת ממנו בשקיקה. "ישנת טוב?" היא שואלת.

אינני מתכוונת להסס, אך ההססנות שלי לא נעלמת מעיניה, והיא מביטה בי בשאלה. הייתה זאת שאלה שגרתית שבדרך כלל זוכה למענה הרגיל: ככה ככה. אני אף פעם לא ישנה טוב במיוחד, ולעיתים קרובות אני חסרת מנוחה בעודי חוזרת ואומרת לעצמי שאני בטוחה, שהוא לעולם לא ימצא אותי. אבל אמש חוויתי חוסר מנוחה מסוג אחר לגמרי. כאשר סוף כל סוף נכנסתי למיטה, על סף חצות, גיליתי שאינני מסוגלת לשלוט במחשבותיי ולהפסיק לחשוב על ת'או קיין.

"איזי?" דוחקת בי ג'ס, ומניחה את הספל שלה.

"בדרך הביתה קרה לי משהו ממש מוזר." אני מתיישבת על כיסא ממולה, מרגישה צורך להסיר את זה מליבי.

"מה?"

"הותקפתי."

היא משתעלת ומשפריצה את הקפה על השולחן. "אלוהים אדירים. את בסדר?" אני קולטת שבו במקום היא בוחנת את הפנים והחזה שלי. "איפה? נפצעת? מי תקף אותך?" שאלותיה הלחוצות מכות בי בזו אחר זו, וגורמות לי להתכווץ מעט בכיסא. "לכל הרוחות, איזי, שוב הלכת דרך קיצור הדרך המזורגג ההוא?"

אני מושכת בכתפיי בביישנות, והיא נועצת בי מבט זועם. "אני בסדר," אני מרגיעה אותה, מתעלמת מהעובדה שלסיפור הזה היה

יכול להיות סוף אחר לחלוטין, אם ת'אוקייין והפמליה שלו לא היו מופיעים במקום.

"לעזאזל, אני כועסת עלייך. מה קרה?"
 "מישהו התערב."

שפתייה נחתמות בעוצמה, שעה שאני נוגסת בשפתי ואוחזת בספל שלי בחוזקה. "התערב? מה זאת אומרת, הוא הציל אותך?"
 "לא רק אותי. הייתה שם אישה שניסיתי לעזור לה. היא חטפה מכות."
 "אלוהים."

"היא בסדר. רק קצת חבולה. חשבתי שמי שתקף אותה הסתלק, אבל כשניסיתי לעזור לה, גם אני הותקפתי. הוא הגיע משום מקום." רעד חולף בגופי בעודי מסרבת לחשוב על מה שהיה עלול לקרות. "אבל אז ריסנו אותו... כמה גברים."

גבותיה מתרוממות בסקרנות. "כמה גברים?"
 אני מהנהנת. "שניים, אבל אחד היה..." אני משתתקת, ושוקלת כיצד אוכל לתאר את מעמדו של ת'אוקייין על הצד הטוב ביותר. "הבוס."
 "הבוס?"

אני מהנהנת בשנית. "חשוב. לא יודעת. הוא היה ענק. טוב, שניהם היו גדולים, אבל הוא היה גדול במיוחד."
 ג'ס רוכנת לפנים מעל לשולחן. "ענק?"
 אני מהנהנת פעם נוספת.
 "ענק שמן או ענק שרירי?"
 "חטוב," אני מאשרת. "וגבוה מאוד."
 "חתיך?"

"חתיך הורס." אני חושבת שאני מתכוונת לזה ביותר מדרך אחת. שפתייה נקפצות. "ומה הוא עשה?"
 "לקח אותי לבית שלו."
 עיניה נפערות.
 "לאחווה שלו, ליתר דיוק," אני מוסיפה.
 "אחווה?"

"גם היא הייתה ענקית."

כעת היא מסתירה חיוך שבע רצון. "אני תוהה מה עוד יכול להיות ענקי אצלו."
"ג'ס!"

"אני סתם תוהה לעצמי," היא מתגוננת. "מי הוא היה?"

אני קמה מהכיסא, שוטפת את הספל שלי ומניחה אותו לייבוש ליד הכיור. "איך לי מושג." אני שוקעת בהרהורים, בעודי נזכרת איך ת'או התחמק מהשאלה הזאת לאחר ששאלתי אותו.
"לי יש," אומרת ג'ס. "גבר עשיר וחתין, עם בית גדול ואולי גם זין גדול."

כתפיי נשמטות. יש לה אובססיה לזין, ככל הנראה בגלל כל הואגינות שנדחפות לה לפרצוף על בסיס יומי. אני ניגשת לחדר האמבטיה כדי להתקלח ולהתכוון למשמרת שלי, ומובן שג'ס דולקת בעקבותיי, משתוקקת למידע נוסף. "מה עשית בבית שלו?" היא שואלת ומתיישבת על האסלה בעודי פותחת את המים במקלחת.

"טיפלתי בבחורה שהותקפה. היא עובדת בזנות, בת עשרים ואחת. אבא שלה מת. נדמה לי שת'או היה קרוב אליו." בעודי מזינה את סקרנותה של ג'ס, אני מזינה גם את סקרנותי. ומוטב שלא אעשה זאת. סקרנות היא דבר מסוכן, במיוחד כאשר מדובר בת'או קיין. בכלל לא הייתי צריכה להזכיר את זה. אני צריכה פשוט לשכוח מכך. זה מה שעליי לעשות.

"ת'או? קוראים לו ת'או?"

"ת'או קיין." אני פושטת את בגדיי ונכנסת למקלחת, כלל לא מוטרדת מכך שג'ס יושבת על האסלה ומתבוננת בי. עכשיו היא כבר ערנית לגמרי. אני יכולה לראות את גלגלי מוחה עובדים בקדחתנות. אני מצחקקת ביני לבין עצמי. היא כלל לא פגשה אותו. לא ראתה את האחווה שלו. אפילו לא הוצע לה אקדה במתנה. אין לה שמץ של מושג.

"האם היו –"

"לא." אני קוטעת את דבריה בו במקום.

"את בכלל לא יודעת מה התכוונתי לשאול," היא מוחה.

אני מנקה את האדים מהזכוכית ונועצת בה את מבטי. אני יודעת טוב מאוד מה היא התכוונה לשאול, והתשובה תמיד תהיה שלילית. לא היו שום ניצוצות. לא היו שום מבטים. לא היו שום זרמים חשמליים בכל פעם ופעם שהוא נגע בי. לא היה שום קוצר נשימה ושום מחשבות מלאות תאוה. מעולם לא הייתי צריכה ללכת לשם. "שום דבר," אני אומרת לבסוף.

"ובכן, זה מאכזב." היא רוטנת ומאבדת כל עניין בשיחה, וזאת בדיוק הסיבה שבגללה קיבלתי את ההחלטה הנבונה לא להמשיך להזין את סקרנותה. עכשיו רק נותר לי להרעיב את סקרנותי.

* * *

"מי כל הזמן לוקח את מד החום שלי?" אני מסננת בקול חרישי, בעודי מפשפשת בסלסלה שעל העגלה. לכל הרוחות, כמה פעמים אני צריכה לחזור על הבקשה?

"הנה." סוזן מגישה לי מד חום רזרבי במבט מבין, וטופחת על השעון שלה, תזכורת לכך שהמשמרת שלי עומדת להסתיים, לא שיש לי סיכוי גדול לצאת מפה בשעה הקרובה. אני צריכה להעביר את המשמרת, וגם לדווח על מצבם של כל המטופלים. רק עוד משמרת אחת מחר, אני אומרת לעצמי. אני כבר רואה בעיני רוחי את המוחיטו הענקי שממתין לי ברגע שאנחת בוגאס.

אני מסבה את תשומת ליבי למטופלת שלי. "בואי נבדוק עד כמה את חמה היום, מייבל," אני אומרת בשובבות, ומפיקה צחוק עליז מפי הזקנה החביבה.

"לוהטת," היא אומרת וצוחקת. "היי, מתי את טסה לדאלאס?"

"אני טסה לווגאס, ואני עוזבת ביום שבת."

"אוו... אני בטוחה שתמצאי לעצמך איזה גברבר אמריקאי."

אני פורצת בצחוק בעודי בודקת את הטמפרטורה שלה ומעיפה

מבט בגיליון הרפואי שלה. "עד כמה כואב לך, מייבל? מאחת עד עשר."

"חמש," היא ממהרת להשיב, וחיוך פושט בשפתיי. זאת התשובה הקבועה שלה. האישה המסכנה נפלה ושברה את הירך שלה, והיא לא התלוננה על כך ולו פעם אחת. גם בגיל המופלג של תשעים ושתיים, היא עדיין חדה כתער. "גברים אמריקאים," היא אומרת מהורהרת, בעודה מביטה אל המרחק, חיוך מוקסם נסוך על שפתייה. "אני זוכרת את ההתרגשות כשספינה מלאה במלחים אמריקאים עגנה בנמל במהלך המלחמה. באותו לילה אני והבנות מרחנו יותר שפתון מהרגיל, לפני שפצחנו בריקוד בדרך אל הפאב."

"שובבה שכמותך," אני מקניטה אותה ומנענעת את האצבע שלי לפניה. "בסופו של דבר תוספת השפתון השתלמה לך?" אני רוכנת כדי לשחרר את שקית הקתטר המלאה שלה.

היא מבזיקה לעברי חיוך שובבי. "הייתי די מבוקשת, את יודעת. כשהייתי צעירה והשדיים שלי לא דגדגו לי את הברכיים." היא מעיפה בשקית הקתטר שבידי מבט חטוף ומלא סלידה, ובו במקום אני נמלאת רגשות אשם על שהזכרתי לה שהיא כבר איננה אישה צעירה. עכשיו היא אישה זקנה עם זיכרונות מתקופה שכבר חלפה ולא תשוב עוד. "אבל אז הכרתי את רונלד שלי. הו, הגבר הזה עשה לי דברים שאף גבר אחר מעולם לא עשה לי."

"כמו מה?" אני שואלת, מהופנטת מהניצוץ בעיניה והסומק שלפתע עולה בלחייה.

"כמו לעשות לי פרפרים בבטן ולספק לי יותר רגעים עוצרי נשימה מכדי שאוכל לזכור." היא נאנחת בכבדות ומתרווחת על הכרית שלה. "הוא הסתכל עליי כמו שגבר צדיך להסתכל על אישה."

"איך?" אני מחייכת בעודי מיישרת את הסדינים שלה בידי הפנויה. "כאילו שקשה לו להוריד ממני את הידיים שלו. כאילו שהוא רצה לטרוף אותי מכף רגל ועד ראש." היא טופחת על ידי ומצחקקת. "יום אחד, אהובתי. יום אחד את תפגשי אותו."

אני מכווצת את מצחי. "את מי, את רונלד?"

היא פורצת בצחוק מתגלגל, ומתכווצת מעט ברתיעה מהתנועה הפתאומית, אף על פי שהיא לא צווחת או מקללת. היא פשוט מתרווחת במקומה בלי לעשות מזה עניין. "לא, ילדונת טיפשונת. רונלד הלך לשחק בגן של אלוהים כבר לפני שבע שנים. התכוונתי לקלף שישנה את חיך." "קלף?"

"הגבר שיהפוך את עולמך על פיו, ושזה כלל לא יפריע לך." היא פורצת בצחוק. "רק חכי ותראי. בחורה יפיפייה כמוך לא תישאר בשוק למשך זמן רב."

"מי אמר שאני בשוק?" אני שואלת. אולי אני קצת מתמהמהת, אך בכל זאת. זכיתי לעניין מצד גברים, פשוט לא היה לי זמן או חשק. עולמי לא התהפך על פיו, כפי שהיא מתארת את זה.

"הו, יקירתי." לרגע היא נראית נבוכה. "תסלחי לי, אבל אם יש בחיים שלך גבר רציני, אני חוששת שייתכן שאת מכובזת עליו את הזמן שלך. אין לך שום ניצוץ בעיניים." היא טופחת על לחיי. "אין שום גבר רציני," אני מודה. "אין שום גבר, למען האמת." "אז את כן בשוק."

"את גורמת לזה להישמע כאילו שאני מוצגת לראווה כדי שכל מי שהמראה שלי מוצא חן בעיניו יכול פשוט לבוא ולכבוש אותי." "זאת האמת, בסיכומו של עניין," אומרת מייבל בכנות ומושכת בכתפיה. "אם גבר רוצה אותך חזק מספיק, הוא יכבוש אותך." "מה אם אני לא רוצה שהוא יכבוש אותי?"

היא מחייכת, כאילו שהיא מודעת לאיזשהו סוד שלא ידוע לי. "נראה לי שדוט זקוקה לעזרה." היא מחווה בראשה לצד השני, ואני רואה את דוט נאבקת לשבת זקוף במיטתה. היא מנסה להיתמך בשולחן, אך הוא מתגלגל הרחק ממנה.

"חכי שם, דוט," אני קוראת לעברה ואוספת את החפצים שלי. "את לא מתעמלת אולימפית. נתראה אחר כך, מייבל." אני חוצה את החדר לעברה.

"אני צריכה להשתין," אומרת דוט בקוצר רוח.

"אם כך, אני אבקש ממישהו שיביא לך את הקומודה, בסדר?"
"תעשי את זה מהר."

"כן, גבירתی, אני מסננת חרש בזעף, ועוזרת לה להתמקם בנוחות לפני שאני ניגשת אל תחנת האחיות. אני פונה לאחות סיעודית ומבקשת ממנה בנחמדות שתעזור לדוט ושתרוקן את שקית השתן של מייבל, אני חולפת בחדרי המטופלים שלי במהירות הבזק ובודקת את המצב של כולם לפני שאני מעבירה את המשמרת.

עד שאני מסיימת, אני כבר מרגישה מותשת לגמרי. לאחר שאני מסיימת לעשות חפיפה לאחות שמחליפה אותי במשמרת, אני לוקחת את המעיל מניחה אותו על כתפיי לפני שאני לוקחת את התיק שלי ונפרדת מכולם לשלום.

בעודי חולפת על פני מיטתה של מייבל, היא שורקת לעברי בהשתאות וגורמת לי לחייך בשביעות רצון ולהסתחרר במקומי. "ובכן, תודה לך." אני צוחקת, ומבחינה באחת מהמטופלות שלי המנסה להתיישב במיטתה. "היי, דיירדרה, מה את זוממת?" אני נחפזת אליה. "הגב הארור שלי כואב. זה בגלל הכריות האלה. הן רכות מדי."

"אז תני לי לפתור לך את הבעיה." אני מקדישה כמה רגעים להתפחת הכריות שלה, ואחר כך תוחבת מאחוריהן שמיכה מגולגלת, כדי שהיא תוכל להתמקם בנוחות. "נסי את זה, אני אומרת, בעודי מנחה אותה להישען במיטתה. "טוב יותר?"

"הו, כן. הרבה יותר טוב." דיירדרה נאנחת ולוחצת את ידי. "את מלאכית, איזי."

אני גומלת לה במחווה דומה לפני שאני מניחה את ידה בחזרה על המיטה. "את צריכה משהו נוסף לפני שאני הולכת?"
"גוף חדש."

אני מחייכת, אף על פי שזה עצוב. "תישני טוב הלילה, בסדר?
ואנחנו נתראה מחר."

"בסדר, יקירה. שיהיה לך ערב נעים."

אני מכסה אותה בשמיכה ויוצאת מחדרה. אני מביטה מעבר לכתפי ומחייכת בשביעות רצון בעת שאני רואה אותה מנמנמת בנינוחות.

עכשיו היא תוכל לנוח בקלות. ואני מאמינה שזה יהיה נכון גם לגביי, ברגע שאצליח להגיע הביתה.

אני מביטה לפנים, ליבי עוצר מלכת, חיוכי נמחה מעל פניי וצעדי נעשים כבדים. אני די בטוחה שהרגע העולם שלי התהפך על פיו.

"איזי," ת'איו מברך אותי לשלום ברכות, חזותו נאה לא פחות מאשר בפעם האחרונה שבה התראינו. פניו החתומות ניצבות מולי, שעה שעניו משוטטות במעלה ובמורד גופי. לפתע אני מרגישה מודעת לעצמי, ואני מושיטה את ידי כדי לסדר את שיערי. אלוהים, אני בוודאי נראית כמו מפלצת. לכל הרוחות!

ואז אני מזדרזת לשאול את עצמי מדוע אני מודאגת מהמראה שלי לאחר המשמרת ומדעתו של ת'איו בנושא. למה בכלל אכפת לך? אין לי מושג, אבל אכפת לי. זה מעצבן כהוגן, אבל עושה רושם שממש אכפת לי.

היום הוא לכדו, ואין כל זכר בסביבה לבחור גדול נוסף. "השיער שלך מושלם," הוא אומר בקור רוח, וכפות ידיי קופאות על ראשי, שעה שלחיי מתלהטות. "אבל נחמד לדעת שאכפת לך."

הוא תפס אותי על חם, לכן אני לא מעליבה אותו על ידי הכחשה. "פני בסדר?" אני שואלת, תוהה אם היא שוב זקוקה לעזרתי המקצועית. "היא בסדר גמור."

"אם ככה, מה אתה עושה פה?" אני חשה בעיניים שמסתכלות עליי, אין אלה עיניו של ת'איו בלבד, אני מסתובבת וקולטת שמייבל ככל הנראה סובלת בשקט, כדי שתוכל להעיף מבט יסודי יותר במבקר בהפתעה שלי. אני מגלגלת את עיניי והיא מחייכת בשביעות רצון וזוקפת את אגודלה באישור.

"אני אוהב להסתכל עלייך כשאת עובדת," אומר ת'איו. דבריו גורמים לי להסתובב בחזרה אליו, ולהותיר את מייבל ללוטוש מבטים שטופי זימה מאחור.

"מה?"

הוא מעיף מבט בדיירדרה. "כשאת מטפלת באנשים. נחמד לראות אותך עושה את זה."

"זאת העבודה שלי, אני משיבה, בעודי כובשת את צחוקי. הוא נראה רציני כל כך.

ת'או מהנהן ופונה להביט בי. "לא התקשרת."
"לא הייתה לי סיבה להתקשר."

"קיוויתי שתהיה לך סיבה. תגובתו המהירה מטלטלת אותי מעט.
"ואז חשבתי שאולי זה כי אין לך טלפון."
"איך אתה –"

"אחד מהאנשים שלי מצא את שכרי הטלפון."

"אה, אני אומרת ונאנחת. אחד מהאנשים שלו? הוא חשב? הוא חשב עליי? הוא קיווה שאתקשר? הוא נוהג בי בנימוס, ועם זאת הוא מעט תקיף. אני לא מציינת את זה שעדיין יש לי את מספר הטלפון שלו, בלי קשר לכך שאין לי טלפון. הפרט השולי הזה רק ידגיש שהייתי יכולה להתקשר אליו, ומשהו אומר לי שזה מה שמטריד אותו. הוא רצה שאתקשר. ולא התקשרתי.

"אז פני בסדר, אם כך?" אני שואלת, מרגישה אי נוחות נוכח הדממה שמשתררת בינינו.

"היא עומדת על הרגליים," הוא משיב, אך לא מכביר במילים, מה שאומר לי שאין בכוונתו לשוחח איתי על פני. שהוא לא הגיע לפה בגלל פני. "באתי לקחת אותך הביתה." הוא פוסע הצידה, ומושיט את זרועו כדי ללוות אותי משם. "המכונית שלי ממתינה."

חיוך רפה פושט בשפתיי, אך זהו חיוך מתוך לחץ. "אני לא זקוקה לליווי הביתה, ת'או."

"אני אומר שאת כן זקוקה."

"ואני אמורה להקשיב לך?" מה הוא יעשה? ישלוף את האקדח שלו לכיווני?

"את בהחלט צריכה להקשיב לי." במילותיו טמון איום שכלל לא מטריד את שלוותי. הוא אומנם חתיך בטירוף, אבל כל סנטימטר וסנטימטר מגופו מהלך עליי אימים. מאיזושהי סיבה שעוד לא הצלחתי לפענח, כל זה מאבד מחשיבותו לעומת המשיכה המטורפת שאני חווה כלפיו וכלפי ההילה המסוכנת שיש סביבו.

"למה שאקשיב לך?" אני שואלת בקור רוח, ונושאת אליו את מבטי.
 "כי רק טיפשים לא מקשיבים לי."

"אני חושבת שזה יהיה חכם מאוד לא להקשיב לך." אני מתבוננת
 שעה שפניו הנאות מתעוותות בתסכול הולך וגובר. ת'או הוא לא
 מהגברים שרגילים להיתקל בסירוב. הוא אפל והוא מסוכן. הוא מחוץ
 לתחום בשביל בחורה הגיונית ורגילה כמוני. אז למה הוא חושב עליי?
 ומעבר לכך, מדוע הוא טרח לברר היכן אני עובדת ולהגיע עד אליי?
 "בהתחלה אומץ הלב שלך עורר את סקרנותי," הוא אומר. "עכשיו
 נדמה לי שהוא מתחיל לעלות לי על העצבים."

אני מרכינה את מבטי אל ידיו, מניחה למחשבותי לנדוד למקומות
 אסורים. "אני לא פוחדת ממך," אני אומרת בלי לחשוב, כמו מתוך
 ניסיון לחזק את מה שכבר ידוע לו, ונושכת את שפתי.
 "אני יודע." הוא נאנח. "את חוזרת ומדגישה זאת בפניי. אז למה
 שלא תתני לי לקחת אותך הביתה?"

"כי אני פוחדת שתצפה למשהו מעבר לזה, ויותר מזה, אני פוחדת
 שארצה לתת לך את זה." אני נושאת אליו את מבטי, ארשת פניי
 חתומה, ללא שום חרטה על הבעת מחשבותיי בגלוי. וכאשר המבטים
 שלנו נפגשים, העיניים הכחולות שלו פעורות לרווחה, ראשו מוטה
 בשאלה, אני יודעת שהפחד שאני חשה מוצדק.

"למה זה מפחיד אותך?" הוא שואל, קולו נמוך ורווי סקרנות.
 "אני עסוקה. בעבודה. אני צריכה להתמקד בקריירה שלי. אני לא
 מעוניינת במישהו כמו...." קולי דועך, בעודי מבינה שאני עלולה
 להעליב אותו.

"מישהו כמו...?"

"אני לא יודעת." אומנם אינני פוחדת ממנו, אבל אני גם יודעת
 שלא כדאי לי להעליב אותו. מפני שזאת תהיה גסות רוח צרופה.
 חיוך קטן ומשועשע פושט בשפתי. "מישהו מפחיד כמוני?"
 צחוק קלוש בוקע מבין שפתיי. "כבר אמרתי לך, ת'או. אתה לא
 מפחיד אותי."

"וזה די מוצא חן בעיניי. זה חידוש. מרענן."

"כי כולם פוחדים ממך?"

"ובכן, כן."

"למה?"

"תאכלי איתי ארוחת ערב."

כתפיי נשמטות מעט. "לא שמעת את מה שאמרתי לך הרגע?"
 "הו, שמעתי לגמרי, איזי. ואני לא מאמין למילה שיצאה מהפה שלך." הוא נעמד מאחוריי ומצמיד את חזית גופו לגבי. הוא שואף אוויר נוכח המגע בין הגופים שלנו, ואני מתנשמת בכבודות. אלוהים אדידים. אינני נרתעת ממגעו. אפילו לא מעט, אולם מבעד לנשימותינו הכבודות אני שומעת אישה מבוגרת משתעלת. זה מזכיר לי איפה אני, בזמן שת'יאו נצמד אל גופי, מחולל סערה של...

לעזאזל. זו תשוקה וכמיהה ותאוה, וכל התחושות האלה גוזלות ממני את הכוח הנחוץ לי להתרחק ממנו. שפתיו מורכנות אל אוזני. אני עוצמת את עיניי ונושמת נשימה עמוקה. "את בטוחה איתי," הוא אומר, כאילו שהוא יודע שהמילים האלה יעבדו לטובתו. "בואי נלך." הוא מחליק יד סביב מותניי ופוסע לפנים, מאלץ אותי ללכת איתו. או לדשדש, ליתר דיוק. אני משערת שאני מרדשדת, אם כי קשה לדעת, בהתחשב בכך שת'יאו ממש נושא אותי משם. אלוהים, הוא ממש נושא אותי מחוץ למחלקה, ואני מזדעזעת לחשוב שזה לא נעלם מעיניה של מייבל ושל עמיתיי לעבודה.

אינני מביטה לאחור בעת שנקרית בפניי הזדמנות לבחון אם יש לנו קהל צופים, ומניחה לת'יאו למשוך אותי בעקבותיו. בטוחה. זה כאילו שהוא הצליח לגלות עד כמה בכוחה של המילה הקטנה הזאת להשפיע עליי. כאילו שהוא משתמש בה ככלי נשק.

"ת'יאו," אני מתלוננת בעודי מתפתלת בניסיון להיחלץ מאחיזתו, אך קופאת ברגע שהוא נעצר במקום ורושף בקול חרישי.
 "אל תעשי את זה, איזי," הוא מזהיר. "בשם אלוהים. בבקשה, אל תעשי את זה."

אני חושקת את שיניי חזק כל כך, שהן על סף שבירה, בעודי מנסה להתעלם מהתחושה שמשוה נוקשה נלחץ לתוך ישבני. "סליחה."

"כן גם זה לא אידיאלי, הוא ממלמל, ומכחכח בגרונו. אני מכווצת את מצחי. "מה?"
 "שום דבר." הוא נאנח בכבדות, לא מרפה מאחיזתו האיתנה בגופי.
 "רק תני לי רגע."

"אני אתן לך לקחת אותי הביתה, רק תוריד אותי," אני מפצירה בו, לא טורחת לנסות להיחלץ מאחיזתו. זה יהיה חסר תועלת, ואינני יכולה להסתכן בכך שארגיש את הנוקשות הזאת שוב, וגרוע מכך, שהיא תמצא חן בעיניי. "אנשים נועצים מבטים." אנשים היו נועצים מבטים בין שת'או היה מחזיק אותי לעומת החזה שלו ובין שלא. הוא מושך יותר מדי תשומת לב רק מעצם גודלו. אני יותר מקצת מופתעת כאשר לפתע, בלי שיהיה עליי להוסיף להפציר בו, אני מרגישה את הרצפה תחת כפות רגליי. "תודה," אני אומרת בנועם, בעודי מתחילה להתעסק בעצבנות במעיל ובתיק שלי. מוטב שפשוט אניח לו לקחת אותי הביתה. זה יהיה קל יותר וכרוך בפחות לחץ – כל זמן שאמנע מיצירת קשר עין ואקפיד על שמירת מרחק בטוח ממנו. "איפה המכונית שלך?"

הוא מכחכח בגרונו, ונראה שגם הוא נבוך מעט. זהו מחזה משעשע למדי. חיית האדם הענקית הזאת, כולה מוטרדת. בגללי? הוא מצביע לעבר המסדרון וזוקף את גבו. עושה רושם שהוא הצליח להתעשת.
 "בחזית הבניין."

אני שועטת קדימה, פסיעותיו הארוכות של ת'או מדביקות את צעדיי בקלות. בעת שאנחנו מגיעים למכונית שלו, אני רואה שקאלום מחזיק את הדלת פתוחה. פניו חתומות בעודו מהנהן לעברי, ואז פעם נוספת בעת שהוא נסוג לאחור, נותן לי מרחב גדול מדי כדי שאוכל להיכנס. אני מתיישבת, מניחה את התיק בחיקי ומתרווחת במקומי בנינוחות בזמן שת'או מצטרף אליי. או ליתר דיוק, בנינוחות עד כמה שאני יכולה בעודי נמצאת בנוכחותו של ת'או קיין. במיוחד עכשיו, לאחר שנדמה שאנחנו... מה? מה עשינו? אני מתכווצת במושבי. אולי מוטב שאקדיש מעט זמן למחשבה על מה שאני עשיתי. ומה שעשיתי זה להורות בפחד שלי. אמרתי לו, בצורה שאיננה משתמעת לשתי

פנים, שאם הוא ינסה משהו, קרוב לוודאי שלא אדחה אותו. אני פשוט מטומטמת. למה שאעשה דבר כזה?

בעודנו יוצאים ממגרש החניה של בית החולים, אני משקיפה מבעד לחלון ומצטערת שאינני יכולה לחזור ללילה שבו מצאתי את פני בסמטה ההיא. אם הייתי יודעת את מה שידוע לי כעת, הייתי ממשיכה בדרכי. לא הייתי חוזרת כדי לעזור לה. לא הייתי מניחה לת'או לקחת אותי לאחווה שלו. לא הייתי...

אני עוצרת שם. על מי אני עובדת? אין שום סיכוי שלא הייתי נחפזת לעזרתה של אישה במצוקה. אינני יודעת הרבה על ת'או קיין, אבל מה שאני יודעת מדאיג למדי. ואני רותחת מזעם נוכח הרצון שלי לדעת עליו פרטים נוספים. לדעת עליו הכול.

"את נראית עייפה," הוא אומר, מזכיר לי שאני ככל הנראה נראית זוועה. אני שוב מוטרדת מהמראה שלי, וידי נשלחת לשיערי ותוחבת את הגלים השחורים מאחורי אוזניי.

"זו התוצאה הטבעית של משמרת באורך עשר שעות," אני רוטנת בעודי מביטה מבעד לחלון, נצמדת לתוכנית שלי, לא מביטה בו ונותרת הרחק בצד השני של המושב האחורי, וכך לא יהיה שום סיכוי שאגע בו. זו תוכנית טובה, אך כדי שהיא תוכל לעבוד, גם ת'או צריך לציית לחוקים. רק שלא סיפרתי לו עליהם.

אני מרגישה משהו מתחכך בעדינות בירכי. חום גופי מתחיל לעלות, ואני ממהרת להזיז את רגלי. "עייפה, אבל עדיין מהממת." חיכוך נוסף ברגלי.

אלוהים אדירים, הלוואי שהוא יפסיק עם זה. אני מחשבת בתוך ראשי כמה דקות נוספות איאלץ לשרוד איתו במכונית לפני שאגיע הביתה. שבע, אם הכבישים לא יהיו עמוסים מדי. השעה קצת אחרי עשר בלילה. אני אמורה להיות מוגנת. עכשיו הוא לא הולך סחור סחור. זה מפחיד, אבל מתחת לחזות הקרה שאני מתאמצת לשרד, אני חשה הקלה ושמחה מכך שהוא נותן לי הזדמנות להציץ מעט למחשבות שלו. נמשכתי אליו מהרגע הראשון שבו ראיתי אותו. לא רציתי להימשך אליו. פירקתי אותו לגורמים, בחנתי בקפידה את הענק

שהוא והגעתי למסקנה שהוא חדשות דעות בשבילי, אבל למרות הרצון העז לוותר, עוצמת המשיכה שלי אליו לא נפגעה. הוא יותר מדי ממגנט. יותר מדי מהפנט.

זה מתסכל.

זה מלהיב.

זה... אני נוגסת בשפתי ומשכלת את רגליי, מרסנת את הרטט בתוכי. הוא מקרין אנרגיה מסוכנת, ועם זאת בטוחה. זה דבר והיפוכו. הוא נראה מסוכן, וגם מתנהג בצורה מסוכנת, בהחלט חשתי בסכנה בעת שהוא נצמד אל גבי. אני מהדקת את ירכיי, נאבקת לסלק מתודעתי את המחשבות המסוכנות הללו. עושה רושם שבקרבתו נגזלת ממני היכולת לשלוט במוחי, לכן מוטב מאוד שאצליח לשלוט בגופי.

אני שומעת צחוק רפה – צחוק חלקלק ומלא ידיעה. "תגידי לי, הוא אומר בקול חרישי, "מה את מדמיינת עכשיו?"

אני כל כך שמחה שאני לא מביטה בו, מפני שפירוש הדבר שהוא איננו יכול לראות עד כמה עיניי פעורות לרווחה. "למען האמת, אני מדמיינת את המיטה שלי ואת התחושה הנעימה שאחוזה ברגע שאצנח אל המזרן." המילים פשוט מתגלגלות מלשוני.

"נשמע טוב, הוא אומר וקולו מהורהר.

"זה באמת יהיה טוב."

"המיטה שלי תהיה נוחה יותר."

התוכנית והחוקים שלי הולכים לעזאזל. אני פונה להביט בו. לא ראיתי את המיטה שלו, ואין בכוונתי לשנות זאת. אף על פי שאני בטוחה שהיא ענקית – הרי היא צריכה להכיל את גופו העצום – ונוחה להפליא. "קשה לי להאמין."

"אם ככה, אנחנו צריכים לברוק את העניין." הוא נראה רציני, אך יש בהבעת פניו גם שעשוע.

"לברוק את העניין?"

"כן."

"ואיך זה יעבוד בדיוק?" אני שואלת.

"לשרטט לך את זה?"

"אה, זה חמוד מצידך." אני פורצת בצחוק.

הוא מושך בכתפיו. "ככה נוכל לפתור את הסוגיה."

אני פוצה את פי כדי לומר לו לאן בדיוק הוא יכול לדחוף את הסוגיה שלו, אך סותמת אותו בעת שמחשבה אחרת עולה במוחי. הוא מנסה להפיק מצידו תגובה. הגבר הגדול והעוצמתי הזה לוחץ על הכפתורים של האחות הקטנה. לאיזו מטרה? מדוע? "מה אתה רוצה ממני, ת'אוו? סקס?" הדרך היחידה להתקדם היא להפסיק ללכת סחור סחור. "סתם זיון טוב?"

"אני יכול להבטיח לך שמזה לא חסר לי."

אני בטוחה שהוא צודק, ואין לי שום סיבה להיעלב מדבריו, אבל זה עדיין פוגע בטירוף. אני בטוחה שכולן יפות כמו בובות – נוצצות ולבושות היטב. בניגוד אליי, שמדיפה כרגע צחנה של חומר חיטוי ונראית כאילו שאני עומדת להתפגר.

"אז למה, אם ככה?" אני שואלת.

הוא אווזו בלסתי ולוחץ את לחיי. "מה הסיפור שלך, איזי ווייט?" ואז נופל לי האסימון. לפתע המניעים שלו ברורים לי, וזה כואב כהוגן. פני, ההופעה הפתאומית שלו בזירת האירוע, כל הנשים במיטה שלו העובדה שפזרתי יותר מדי רמזים בנוגע לעברי האפל. הוא רוצה להציל אותי. כפי שהוא הציל את פני. אני מחלצת את פניי מאחיזתו. אני לא זקוקה להצלה. אני הצלתי את עצמי, לכל הרוחות. "פתחת במסע הצלה מתוך רחמים, או משהו כזה?" אני שואלת, כעסי ניכר בשאלתי בבירור. "גבר גדול ומפחיד ששם לו למטרה להציל את כל הנשים החלשות והפגיעות שנקרות בדרכו?"

הוא ממצמץ בעיניו, ולרגע נדמה לי שיתכן שהוא עושה זאת מפני שפגעתי באגו שלו. אולם אז אני חשה בכעסו, הזעם נראה בבירור על פניו. אך זעמו רק מוסיף לשלהב את הכעס שלי. מה הוא מצפה שאעשה? שאכרע על ברכיי בהוקרת תודה על כך שהוא פלש לחיי ונופף בחרכו? שאתלוש את בגדיי ואציע לו את גופי בתמורה להגנה? "את לא נראית לי כל כך חלשה או פגיעה," הוא אומר בזעף. "אבל בתשובה לשאלה שלך, לא. אני לא מנסה להציל אותך. אני..." קולו

דועך, והוא בולע רוק בכבדות. אני תובעת בעלות מחודשת על לסתי, והוא מפעיל לחץ כמעט קשה מנשוא. "אני פה כי אני לא מצליח להוציא את הפאקינג פנים האלה מהראש שלי. אני רוצה שתצטרפי אליי לארוחת ערב."

אני בוהה בו המומה, ללא מילים. לטענתו, רק הטיפשים מסרבים לת'או קיין. אולם המעשה הטיפשי מצידי יהיה להניח את כף רגלי בעולמו של ת'או. המעשה הטיפשי מצידי יהיה לחקור את התגובות שהוא מעורר בי. המעשה הטיפשי מצידי יהיה להניח לתחושת ההגנה שהוא גורם לי להרגיש להסיה את דעתי מהמשימה שלי לוודא שאהיה מוגנת. וחוף מזה, מה הוא יעשה כשאסרב לו? יצמיד את האקדח שלו לראשי? אני פולטת צחוק חרישי. נראה אותו. העברתי מחצית מחיי עם אקדח דמיוני המוצמד לראשי.

אני מושיטה את ידי, בכוונה להוריד את ידו מפניי, אולם לפני שאני מספיקה לעשות זאת, ת'או שומט את ידו ונחפז בחזרה אל מושבו, רחוק ממני ככל האפשר. עיניו פעורות, הבעת פניו נוקשה. "לכי", הוא מצווה. "לכי לפני שאני אעשה משהו שאת בבידור לא רוצה שאעשה." המכונית עוצרת ברמזור אדום. הוא מסב ממני את מבטו.

"כמו מה?" אני יודעת שהוא לא מתכוון לכך שהוא עלול לפגוע בי. "תנשק אותי? ומה גורם לך לחשוב שארשה לך?"
 "לא תהיה לך ברירה, ולא מפני שאכפה את עצמי עלייך." כפות ידיו פוגשות את המושב שלפניו, ואצבעותיו ננעצות בתוך העור. הוא מרסן את עצמו. "לכי, איזי."

אני נחפזת לצאת מהמכונית, וכפות רגליי נוחות על המדרכה בתיאום עם ליבי ההולם בחוזקה. האורות הבוהקים והאווירה התוססת של לונדון מטושטשים ומהווים רק רעש לבן מסביבי, שעה שאני מחישה את צעדיי על המדרכה לעבר הדירה שלי, תוך כדי שמילותיו ממשיכות להדהר באוזניי.

אני שולחת מבט מעבר לכתפי, ורואה שהמכונית שלו עדיין עומדת ברמזור, אף על פי שעכשיו הרמזור כבר התחלף לירוק, וצליל

הצפירות העצבניות מוסיף לרעש מחריש האוזניים מסביבי. בסופו של דבר הבנטלי מתחילה להתקדם באיטיות, נצמדת אל המדרכה במרחק של כחמישה עשר מטרים ממני. אפילו המכונית שלו נראית מאיימת, בעודה משתרכת בעקבותיי. אני מגבירה את קצב הליכתי, ולאחר שאני פונה בעיקול, הדירה שלי נגלית לעיניי. המחזה לא מסב לי שום נחמה. מבט חטוף מעבר לכתפי אומר לי שהנהג של ת'או נסע בעקבותיי אל הרחוב שלי. הוא ממשיך להתקדם בקצב של צב, וההמולה שמקימים הנהגים העצבניים מאחוריו כלל לא משכנעת אותו ללחוץ על דוושת הגז או לעצור בצד. מפני שת'או אומר לו מה לעשות, ורק הטיפשים מסרבים לת'או קיין.

"לעזאזל איתך," אני רוטנת, בעודי מגיעה למדרגות המובילות אל דלת הכניסה. הבנטלי שלו נעצרת, אבל אף אחד לא יוצא מתוכה. החלונות המושחרים מאחור מונעים ממני לראות את ת'או בפנים, אבל אני יודעת שהוא מסתכל עליי, ושעכשיו הוא ככל הנראה עצבני יותר, ושאם הוא ימשיך לכהות בי בעיניו היוקדות, ייתכן מאוד שהוא ינקב חור בחלון. אני מביטה אל קאלום מקדימה – בחזית המכונית אין חלונות מושחרים – ומוצאת אותו יושב ללא ניע, כפות ידיו על ההגה, מבטו ממוקד לפנים.

אני מושיטה את ידי לעבר המעקה המוביל למדרגות אל דלת הכניסה, תוך כדי שאני ממקדת את מבטי במכונית שעה שאני עולה במדרגות בצעדים לאחור, וממתינה לרגע שהוא יצא מהמכונית. אולם הוא לא עושה זאת.

דלת הכניסה נפתחת מאחוריי. "איזי, מה את עושה, לכל הרוחות?" שואלת ג'ס, ויורדת במדרגות כדי להצטרף אליי. אני מביטה בה במבט חטוף, ורואה חטיף שוקולד בין שפתייה, שעה שעניינה ממוקדת כעת בכנטלי היוקרתית שעדיין ניצבת בסמוך למדרכה. "מי זה?" היא שואלת.

"הוא," אני אומרת ונאנחת בכבודות, בעודי מרגישה מעורערת וחסרת יציבות ממגוון סיבות שונות ומשונות. המכונית מתחילה לנסוע משם באיטיות, מותירה אותי ואת ג'ס לעקוב במבטינו אחר

נתיבה עד שהיא פונה בעיקול ונעלמת. רגליי כורעות תחתיי, וישבני צונח אל אחת ממדרגות הבטון. "אלוהים," אני אומרת בין נשימותיי הקצובות, שעה שתדרמה מכה בי.

"אלוהים פאקינג אדירים." ג'ס מצטרפת אליי על המדרגה ומניחה את ידה על ברכי. "הבחור מהסמטה? עם האחווה? מה קרה?"
 "הוא הגיע לעבודה שלי. והתעקש לקחת אותי הביתה."
 "אם ככה, איך זה שחזרת ברגל?" היא שואלת. "ראיתי אותך מחלון המטבח, בזמן שמזגתי לעצמי קצת יין."

"יצאתי מהמכונית ברמזור," אני מסבירה, בעודי מניחה את ידי על החזה שלי ומשקיפה אל הרחוב. "אחרי שהוא אמר לי שכדאי לי ללכת, אם לא הוא עלול לעשות משהו שהוא יתחרט עליו."

היא מתכווצת ברתיעה, הבעת פניה מהוססת. "מה?"
 "לא משהו כזה," אני נחפזת להסביר. "לנשק אותי. הוא רצה לנשק אותי, והוא טען שלא אוכל לעצור בעדו. והוא לא התכוון לזה שלא אצליח מפני שהוא חזק כמו שור ואני לא."

"אה, וואו," לוחשת ג'ס. "אבל אמרת שלא היה ביניכם כלום."
 אני עוצמת את עיניי בחוזקה ומודה בזמן שאני נושפת אוויר.
 "שיקרתי."

"אבל למה?"

"כי זה הפחיד אותי," אני מודה בחיוך מתנצל. ג'ס איננה עצבנית כפי שציפיתי שתהיה. היא נראית המומה לא פחות ממני. "הוא מסוכן," אני אומרת. "אני לא אמורה להימשך אליו." אני משפילה את מבטי. "אבל הוא הציל אותי מהמנוול הזה ש..."

ידה של ג'ס נשלחת אל ידי ולופתת אותה בחוזקה. היא יודעת לאן מחשבותיי ניסו לקחת אותי. "תפסיקי," היא מזהירה. "אל תקדישי למנוול הזה מחשבה נוספת."

אני מנידה בראשי בתסכול. "אני מנסה." אני מביטה בה ומחייכת לעברה חיוך נוגה. "ת'אוו היה קורע אותו לגזרים בלי לחשוב פעמיים ובלי שום חרטה. ככה זה אמור להיות. גבר צריך להגן על אישה. לא לפגוע בה. ואישה צריכה להרגיש בטוחה עם גבר, לא לפחד. אני לא

פוחדת מת'או, ג'ס. הוא לא מסוכן במובן שאני חושבת שהוא עלול לפגוע בי פיזית. הוא מסוכן כי אני מרגישה איתו בטוחה כל כך. "מעולם לא הרגשתי בטוחה בעבר. לא באמת. זה מצא חן בעיניי. ואני לא רוצה שזה ימצא חן בעיניי.

חברתי שולחת אליי חיוך מבין, כורכת זרוע סביב כתפי ומצמידה אותי אליה. "אני מניחה שהעובדה שהוא חתיך הורס, עשיר ועם גוף של גלדיאטור גם תורמת לזה."

"כן, גם זה." אני מסכימה חרש ומשעינה את ראשי על כתפה שעה שמוחי מפליג במחשבות. לת'או לא הייתה שום כוונה לצאת מהמכונת הזאת ולכואב בעקבותיי. הוא בסך הכול וידא שאגיע הביתה בבטחה.

פרק 4

"יש מישהו בדלת." קוראת ג'ס מחדר השינה שלה, ומאלצת אותי לקום ממיטתי החמימה. שמעתי את הנקישה על הדלת, אך קיוויתי שג'ס תיגש לפתוח אותה, וכך אוכל להמשיך לתהות באשר לכמה נוחה המיטה שלי. היא נוחה מאוד, למען האמת.

"אני קמה," אני רוטנת בעודי מסירה את השמיכה מעליי וגוררת את עצמי אל קצה המיטה, תוך כדי שליחת מבט חטוף בשעון. השעה שמונה בבוקר. מי לכל הרוחות דופק על הדלת בשעת בוקר מוקדמת כל כך? אני מרימה את החולצה ונאבקת ללבוש אותה בעודי חוצה את המסדרון בסערה לעבר הדלת, פותחת אותה לרווחה ומוצאת מולי בחור צעיר במדי שליח.

"בוקר טוב," הוא מצייץ בעליזות, ומגיש לי קופסה קטנה בזמן שהוא בוחן בקפידה את רגליי החשופות.

"בוקר טוב," אני רוטנת בתגובה, בעודי לוקחת את החבילה מאחזתו הרפה ואת לוח הכתיבה מידו השנייה. אני משרבטת חתימה על גבי הדף, תוחבת אותו אל החזה שלו, נסוגה בחזרה פנימה וטורקת את הדלת בפניו החייכניות.

אני עושה את דרכי למטבח כדי להכין לעצמי קפה, ובדרך שומעת את ג'ס איפשהו מאחוריי. "מי זה היה?" היא שואלת, בעודה מייבשת את שיערה במגבת.

"משלוח." אני מניחה את החבילה על הדלפק ומתחילה להכין לנו קפה. לספל שלי אני מוסיפה כף גדושה במיוחד בגרגירי קפה.

"מתי את מתחילה?" היא צונחת לכיסא ליד השולחן ולוקחת את הספל שאני מגישה לה.

"בשתיים." אני אוספת את החבילה ומצטרפת אליה. "משמרת אחרונה." אני מבזיקה לעברה חיוך חושף שיניים, והיא גומלת לי

בחיוך מסנוור משלה. "אני צריכה לארוז, למצוא את הדרכון שלי, לקנות דולרים." אני מתחילה לפתוח את החבילה.

"עוד לא עשית את זה?" היא שואלת בתדהמה. "איזי!"

"עבדתי כמו משוגעת," אני אומרת, ללא שום כוונה לרמוז לכך שג'ס ישבה בחיבוק ידיים. היא פוערת את פיה בתדהמה, ואני מחייכת לעברה חיוך מתנצל. "או שאני פשוט לא מאורגנת כמוך," אני חוזרת בי מדבריי, ופותחת את הקופסה בלי להסתכל. למען האמת, הייתי צריכה להמתין עד היום כדי להמיר כסף. היום אני מקבלת משכורת, ובמהלך השבוע האחרון הייתי קצרה במזומנים. אין לי שום תירוץ לכך שלא ארזתי ולא מצאתי את הדרכון שלי. "אה, ואני צריכה לקנות טלפון חדש."

"באמת?" ג'ס מכווצת את מצחה. "אז מה זה?" היא מחווה בראשה לעבר הקופסה שבידי, ואני מתחקה אחר מבטה ומתבוננת בחבילה הפתוחה. יש בתוכה אריזה של אייפון, ואני מרימה את המכסה ומוצאת את האייפון שלי. חף מכל זכר לשריטה או פגיעה.

"מה לכל הרוחות?" אני ממלמלת, בעודי הופכת אותו בידי. "השארתי אותו בסמטה, שבור למיליוני רסיסים." הוא מצלצל בעוצמה, ואני מזנקת בכיסא בבהלה, והטלפון שלי מזנק יחד איתי, היישר מתוך היד שלי. "לעזאזל." אני מנסה לתפוס אותו בידי הגמלוניות ונכשלת, והוא נופל אל רצפת המטבח בקול חבטה. "אני לא מאמינה, את הבן אדם הכי מגושם שאני מכירה." ג'ס פורצת בצחוק.

אני מביטה בטלפון המוטל על הרצפה לרגליי, עם המסך כלפי מטה. "לא שלחתי אותו לתיקון," אני אומרת בכלבול. "אבל הנה הוא, מתוקן ומבריק, כמו חדש. והוא עובד, ג'ס." אני מצמצמת את מבטי. "קיבלתי הודעה."

"אה," היא אומרת, לאחר שנראה שהיא מבינה סוף כל סוף. "הבחור?"

"אלא מי?" אני שואלת. מחשבות מתחילות לגעוש במוחי, וידיי העצבניות אוחזות בשולי חולצתי. אבל מה בנוגע לליל אמש? הוא היה

כל כך עצבני. ואחר כך הוא הדריך את קאלום לעקוב אחריי באיטיות במכונית הגדולה והמפוארת שלו, כדי לוודא שהגעתי הביתה בשלום. הגבר הזה כולו סתירות.

עינייה של ג'ס בורקות ונרגשות בעודה מתכופפת ומרימה את הטלפון מהרצפה. "המסך סדוק." היא מגישה לי את הטלפון מעל לשולחן, שעה שליבי הולם בכזאת עוצמה, שהוא מאיים לפרוץ מתוך החזה שלי. ידיי הרועדות אוחזות באיפון, והיא מהנהנת, מעודדת אותי להביט. אני נושמת נשימה עמוקה, עוצמת את עיניי ורואה את ת'או בכירור, כמו שמש המאירה את האפלה שלי. הפנים שלו; גופו; הלסת החדה והמעוטרת בזיפים שלו. אני שומעת את מילותיו, מאיימות אך מעודדות. אני נרעדת ופותחת את ההודעה.

קאלום יאסוף אותך הערב בשבע. אני לוקח אותך לארוחת ערב.

את תהיי מנומסת ותסכימי.

הרעד בגופי הולך וגובר, מרעיד את הטלפון בידי, ותוך חלקיק שנייה ג'ס עומדת לצידי, מקרבת אליי את הכיסא שלה, לוקחת את הטלפון מידי הרועדת ומחליפה אותו בספל הקפה שלי. "בסדר, בואי נדבר על זה," היא אומרת, ומשעינה את אמות ידיה על השולחן, כאילו שהיא מוכנה לקראת ישיבת דירקטוריון. "מה מוריד לך ממנו?" "אמרתי לך אתמול בלילה." אני לא טורחת לציין שיש לי חשד שהוא לא בדיוק נחשב אזרח שומר חוק.

"את חוששת שתיקשרי אליו וזה לא יעבוד?"

אני מושכת בכתפיי. "אני מניחה שזאת הסיבה."

"אבל את לא חושבת שיהיה נחמד לשכב עם גבר כי את באמת מעוניינת בזה, ולא רק כי את פשוט רוצה להוכיח לעצמך שאת יכולה?"

היא פגעה היישר בלב העניין. סקס תמיד היווה בשבילי אמצעי להוכחה שאינני מצולקת לכל החיים בגלל המנוול שתקף אותי. זה לא אומר שאני מעוניינת בסקס. המפגשים המיניים שלי כמעט רובוטיים מבחינתי, ותמיד נטולי כל חיבור רגשי. אני לא הרוסה. אני בסך הכול... קצת פגומה.

ג'ס קמה ממקומה, טופחת על כתפי ומחייכת ברכות. "בבקשה, איזי, פשוט תעשי את זה. ברור שהוא בקטע שלך." היא יוצאת מהמטבח, מותירה אותי ליד השולחן. "אף פעם לא ראיתי אותך נכנסת לתסבוכת כזאת בגלל גבר. אל תפחדי להרגיש בטוחה. את ראוייה להרגיש בטוחה."

אני מתבוננת בה עד שהיא נעלמת משדה ראייתי, ואז אני הופכת את הטלפון בידי שוב ושוב, מחפשת אחר כל הסיבות למה לא כדאי שאצא עם ת'או לארוחת ערב. אולם אין להן כל זכר, הן נעלמו כלא היו.

* * *

תפקדתי בקושי במשך כל המשמרת, יכולות המיקוד והריכוז שלי הלכו לעזאזל. בסוף היום סוון לקחה אותי הצידה, מתוך דאגה שאני מתחילה לפתח איזושהי מחלה. היא התעקשה למדוד לי חום, ומובן שהטמפרטורה הייתה תקינה. אמרתי לה שאני בסדר גמור, שאני בסך הכול קצת עייפה בעקבות רצף של משמרות ארוכות ומתישות, והיא לא התווכחה איתי, והציעה לעשות את העברת המשמרת בשבילי, ככה שאוכל לצאת בזמן ולישון טוב. הוקרתי לה תודה ממעמקי ליבי, מפני שעדיין לא ארזתי ויש לי רשימה ארוכה להפליא של דברים שעליי לעשות בטרם הנסיעה לווגאס. כולל שליחת הודעה לת'או, כדי לסרב בנימוס להצעתו. או דרישתו. איך שלא נקרא לזה. הרגשתי כאילו הטלפון שלי בוער בתוך התיק שלי.

לאחר שאני אוספת את התיק והמעיל שלי, אני עוצרת ליד המיטה של מייבל כדי להיפרד ממנה לשלום, תוך כדי שאני מקווה שהיא לא תזכיר את הגבר עצום הממדים שהגיע אתמול כדי להסיע אותי הביתה. מוקדם יותר לקחו אותה לעשות צילום רנטגן, ומאז לא הייתה לה הזדמנות לרדת עליי.

עינייה בורקות כיהלומים בעודי פונה בעיקול לעבר המיטה שלה. "הנה היא," היא מזמרת, בעודה דוחפת את כפות ידיה לעומת המזרן

משני צידי מותניה כדי להתרומם ממקומה, תוך כדי שהיא רושפת ויורקת.

"מייבל, תפסיקי לזוז," אני גוערת בה, ומגישה לה את השלט לכוונון המיטה. "תשתמשי בזה."

היא לוקחת את השלט מידי ומניחה אותו על המיטה בשנית. מפני שהיא טרודה בעניינים דחופים יותר. "אז, החתיך היה פה אתמול."

"השבר לא מחלים, אם כך?" אני שואלת, בניסיון לרמוז לה שאינני מעוניינת לדון בנושא.

"לא, הוא לא מחלים." היא מנופפת בידה בביטול. "החתיך." אני מעקמת את פניי בייאוש. אני מטפלת באישה הזאת כבר שבועיים, ואני מכירה אותה טוב מספיק כדי לדעת שהיא לא מתכוונת להרפות מהעניין. היא עקשנית כמו פרד זקן. "מה איתו?"

היא מבזיקה לעברי חיוך שובבי. "סיפרת לי מעשיות, יקירתי?"

"לא."

"אמרת שאין גבר בחיים שלך."

"זה באמת נכון."

"אם כך, מי היה החתיך המפתה?"

"ת'או."

היא מטה את ראשה, ובוחנת אותי במבט חשדני. "קדימה, איזי.

תני לאישה זקנה ונכה איזה משהו."

"אז עכשיו את נכה, אה?"

"ספרי לי." היא טופחת על המזרן.

"אני לא ממש מכירה אותו," אני אומרת, בעודי מתעלמת מהצעתה להתיישב על המיטה, ובמקום זאת בוחרת לשבת על הכיסא. חוץ מזה, לפי החוקים אסור לשבת על מיטה של מטופל.

"את רוצה לשנות את זה?"

"אני לא בטוחה." בדיוק ברגע שאני עונה, סוזן פונה בעיקול, אף

שאינני יכולה לראות את פניה או את גופה, רק את רגליה החטובות.

מפני שכמעט כל גופה מוסתר מאחורי זר פרחים ענקי.

הראש שלה מציץ מהצד. "השאירו אותם בשבילך בדלפק הקבלה," היא אומרת ומגישה לי את הזר.

אני צריכה להישען כדי שאוכל להניח אותם בחיקי. "בשבילי?" ניחוח השושנים האדומות עולה בנחיריי.

"כן," היא מאשרת, ואז מושיטה את ידה אל התרסיס האנטיביוטי ומשפריצה מעט ממנו לתוך כפות ידיה. "אסור להכניס פרחים למחלקה."

"אני מצטערת, לא ציפיתי לקבל פרחים." אני מחלצת את הכרטיס מתוך הפרחים, ומסיטה את השושנים הצידה כך שאוכל לקרוא.

נתראה בשבע.

אני בולעת רוק. בכברות. אינני מצליחה להחליט אם המחווה שלו מחמיאה לי או מעצבנת אותי. אני נזכרת בעווית שחלפה בלסתו שעה שהוא אמר לי לצאת מהמכונת שלו. באותו רגע, הוא היה נואש להיפטר ממני. מה השתנה? פעם נוספת, ת'איו קיין שולח מסרים סותרים. ותוך זמן קצר אני מבינה שאני עצבנית. איך הוא מצפה שאגיב לזר הפרחים העצום והיפיפה הזה? שאתקשר ואשתפך באוזניו ברגשות? שאתלהב? אין לי מושג מה אני חושבת עליו. בשנים האחרונות קרעתי את התחת בניסיון לאזן את עצמי, למצוא קרקע יציבה כדי שאוכל להמשיך בחיי, אני לא צריכה גבר שישבש את זה. "אני אוציא מפה את הפרחים האלה," אני אומרת לסוזן, שעומדת מעליי, זרועותיה שלובות על החזה השופע שלה.

"ובכן?" היא מחווה בראשה אל כרטיס הברכה, שעה שאני קמה ממקומי.

"כן, ובכן?" מייבל ממחרת לגבות אותה. "הם מהחתיך?"
"כן, הם מהחתיך," אני מאשרת, בעודי חולפת על פני שתי הנשים.
"נתראה בעוד שבוע."

"אל תעשי יותר מדי חיים," סוזן קוראת בעקבותיי.
"מה?" שואלת מייבל, פניה מביעות שאט נפש. "אל תקשיבי לה, איזי. תשתוללי, אבל תשמרי על עצמך!"

אני צוחקת בעודי יוצאת מהמחלקה, מתמוגגת נוכח הידיעה

שבפעם הבאה שאחזור לשם תהיה בעוד שבוע. אני שולפת את הטלפון מהתיק, פותחת את ההודעה של ת'יאו, מקלידה תגובה וממהרת לשלוח אותה.
הייתי מנומסת.
פשוט לא נעניתי להצעתו.

* * *

רשימת המשימות שלי מתארכת עם כל דקה שחולפת, אני נזכרת בדברים נוספים שעליי לעשות תוך כדי שאני מחפשת את הדרך והמזוודה שלי. "קדם הגנה," אני פולטת לעבר המגירה שבה אני מפשפשת כרגע, בחיפוש אחר המסמך הנחוץ לי כדי לצאת מלונדון ולהיכנס לווגאס. "הנה אתה." אני לוקחת את הדרך ומשליכה אותו על מיטתי, לפני שאני נחפזת אל המטבח ומוסיפה קדם הגנה לרשימה הארוכה. "בגד ים," אני צועקת.

"איך לך?" שואלת ג'ס, בזמן שהיא נרגעת ליד השולחן עם כוס יין, מפני שכל חפציה כבר ארוזים והיא מוכנה למסע.

"הפעם האחרונה שיצאתי לחופשה הייתה לפני יותר מעשר שנים."

"יש לי הרבה בגדי ים, ביקיני.. קחי מה שבא לך."

אני שולחת בה מבט שג'ס מיטיבה לקרוא, והבעת אשמה אופפת את פניה היפות. "אל תסתכלי עליי ככה," אני מזהירה, והיא מתאמצת להעלות חיוך על שפתייה. "הכול טוב."

"אני חושבת שאת צריכה ללבוש ביקיני, ולעשות זאת בגאווה," אומרת ג'ס, בעודה דוחקת את כוס היין שלי לעברי.

"ינעצו בי מבטים מכל הסיבות הלא נכונות." לאחר שאני לוגמת מהיין, אני מוצאת את ידי על הסרעפת שלי, חגה על גבי הנקודה שבה נותרת התזכורת הפיזית היחידה ממנו. רעד חולף בגופי, והדבר לא נעלם מעינייה של ג'ס.

"אולי גם אני אקנה בגד ים חדש." היא קמה ממקומה, ניגשת אליי

ונושקת למחזי בעודי מחייכת. "יש השנה עיצובים מהממים."

המחווה שלה מתוקה, אך איננה נחוצה. "נו באמת," אני אומרת, ומרחיקה אותה ממני בעדינות.

היא מתרחקת בשלווה, יוצאת מהמטבח בדילוגים, ומותירה אותי לחשוב על כל הדברים הנוספים שעליי להוסיף לרשימה, בניסיון להסיח את דעתי ממחשבות לא נעימות.

"איזי," אני שומעת אותה קוראת אליי, ואני מכריחה את עצמי לקום ולגשת אל חדרה. אבל אני לא מספיקה להגיע ליעדי, מפני שאני נעצרת במסדרון בעת שאני מבחינה בה עומדת ליד הדלת. "זה בשבילך," היא אומרת, בעודה נושכת את שפתה התחתונה ופותחת את הדלת לרווחה, מגלה לעיניי גבר העומד בפתח הבית.

אני מוצפת בתחושת הקלה כשאני מבינה שלא מדובר בת'יאו, אלא בקאלום, ושיהיה הרבה יותר קל לסרב לו. אני פוסעת לפנים, תופסת את מקומה של ג'ס במפתן ומבחינה במרצדס החונה מול הבית. "היי," אני אומרת בחיוך מנומס, שעה שאני נאחזת בקצה הדלת.

"מיס ווייט." קאלום מהנהן, עיניו נטולות ההבעה סורקות את גופי, בוודאי בתהייה מדוע אני לבושה במדי העבודה שלי. עיניו החומות הכהות זועפות קמעה. "אדון קיין מצפה לך."

"הוא לא אמר לצפות לי. שלחתי לו הודעה ועדכנתי אותו שלא אוכל להגיע." אני טופחת לעצמי על השכם על יכולתי לדבר בנימוס ובטון בטוח. "אני מצטערת שנסעת לפה לחינם."

חיוך פושט בשפתי הנהג של ת'יאו. חיוך קצר רוח, שאיננו מרכך את תווי פניו ולו במעט. "אם תבואי, זה לא יהיה לחינם."

אני מקפידה לא לנתק עימו קשר עין, מפני שבכך אקריין חולשה. אני לא חלשה. אני חזקה, כפי שקאלום יבין בקרוב. "כמו שאמרתי, אני מצטערת שנאלצת לנסוע לפה לחינם."

שפתיו נקפצות מעט בצחוק כבוש, שעה שהוא נסוג לאחור. "כרצונך." הוא נד בראשו בתנועה מאולצת, מתרחק מפתח הבית, כנס למכוניתו ונסוע משם במהירות.

כרצוני? בוודאי כרצוני. אני סוגרת את הדלת בהנהון שבע רצון ומוצאת את ג'ס מאחוריי. "מה?" שפתייה מכווצות יחדיו.

"מה זה היה?"

"הנהג של ת'אור... אני חושבת."

"אלוהים אדירים." הפנים שלה אומרות הכול.

אני עושה את דרכי בחזרה למטבח, שעה שג'ס דולקת בעקבותיי.

"התחתונים שלך עלו בלהבות הרגע, אה?" אני מצחקת.

"אני לא מבינה למה את לא מוכנה לצאת איתו לארוחת ערב."

"אנחנו נוסעות מחר לווגאס," אני מזכירה לה, כאילו שהיא

הייתה מסוגלת לשכוח מהטיול שתכננו במשך יותר משנה ושחיסל

את החסכונות של שתינו. "אני צריכה לשמור את האנרגיה שלי

לנסיעה."

"זה בסדר מבחינתי," היא מזמרת, בעודה מניחה את כוס היין שלה

ומושיטה את ידיה אל ידיי. אני מושיטה אליה את ידיי, והיא מתחילה

להרקיד אותנו ברחבי המטבח. "וגאס, אחותי!"

אני צוחקת בקולי קולות, בעודי מסתחררת במעגלים שעה שג'ס

מבזיקה לעברי את חיוכה שבע הרצון הקורן. גם לפני כן התרגשתי,

אבל עכשיו ראשי סחרר מרוב התרגשות. תרתי משמע. "תפסיקי!" אני

צוחקת ועוצמת את עיניי.

והיא אכן מפסיקה. בפתאומיות. ואז אני שומעת את הנקישה

החזקה על הדלת. חיוכי וצחוקי מתפוגגים ונעלמים, אולם ראשי נותר

סחרחר. "תתעלמי מזה," אני דורשת, שעה שידיי מסרבות להרפות

מידיה של ג'ס. "בסופו של דבר הוא ילך."

"את יודעת, אני לא כל כך בטוחה בזה," משיבה ג'ס, קולה מביע

דאגה וסקרנות.

"לא תהיה לו ברירה. אני לא מתכוונת לפתוח את הדלת." אני

סוגרת את דלת המטבח, חוסמת את ההד של הנקישות שאינן פוסקות.

"אז אנחנו מתכוונות להסתתר פה כל הלילה?" שואלת ג'ס

ומכווצת את מצחה.

"אם לא תהיה לנו ברירה."

"את רצינית?"

אני פורצת בצחוק. "כן, אני רצינית מאוד." אני אוחזת בבקבוק

היין ומנופפת בו מול פניה. "יש לנו אספקה. בואי פשוט נשתה. אנחנו לא צריכות לעבוד מחר," אני מזכירה לה.

"תסרבי לו אם את כל כך בטוחה שאת לא רוצה. זה די פשוט." הוא לא יקשיב, אני אומרת בזעף, מקרבת את הבקבוק אל שפתיי ולוגמת ממנו. "הטלפון, הפרחים, עצם העובדה שהוא הגיע למקום העבודה שלי. הוא חסין למילה לא. אף אחד לא מסרב לת'או קיין." אני לוגמת שוב מהיין.

עליי להישאר חזקה. בפעם הראשונה זה זמן רב, אני מרגישה שאני מתקדמת. אלו אומנם צעדים קטנים, אבל מדובר בצעדים קטנים בכיוון הנכון. אני יודעת לאן אני מתקדמת. כשאני מסתכלת על ת'או קיין, אני לא יודעת איפה אמצא את עצמי אם אהיה בקשר איתו, וזאת סיבה מספיק טובה לשמור ממנו מרחק. אני אוהבת את החיים הנוכחיים שלי. אני אוהבת את מי שאני. ומדובר בהישג לא מבוטל, מפני שבמשך תקופה ארוכה שנאתי את עצמי. סוף כל סוף אני משתחררת מהפחד ששלט בי.

"אני מסתדרת טוב מאוד לבר," אני אומרת לה. "אני מאושרת לברי." אני כשליטה כשאני לברי. כשאני עם ת'או, אני מרגישה כאילו שאין לי שום שליטה.

ג'ס נאנחת בכבדות, וכתפיה נשמטות ברפיון. "תעבירי לי את הבקבוק הזה." היא מושיטה אליי את ידיה, ואני מגישה לה את הבקבוק, שמחה שהיא מבינה אותי.

נקישה נוספת על הדלת. "אז מה נעשה ברגע שנגיע?" אני שואלת, תוך כדי התעלמות מהנקישה.

"נשתה." ג'ס לוגמת לגימה נוספת מהבקבוק לפני שהיא מחזירה לי אותו. אני לוקחת אותו מידיה בהוקרת תודה ומקרבת אותו אל שפתיי. היא מביטה מעבר לכתפה, אל דלת המטבח הסגורה, שעה שנקישות נוספות נשמעות באוזנינו.

"ובערב השני?" אני נחפזת לשאול, מתוך צורך עז להסיח את

דעתה.

"איך לי מושג. בלאג'יו?"

"נהדרר!" אני לוגמת לגימה נוספת מהבקבוק ומושיטה לה אותו. "ובערב השלישי חשבתי שנצא למסעדה נחמדה אז קצת הימורים." עכשיו אני כבר ממש צועקת.

"טוב," היא אומרת באיטיות, ואחר כך נאנחת בכבדות. "זה מגוחך." היא מניחה את הבקבוק על השולחן בקול חבטה ופותחת את דלת המטבח.

"ג'ס, לא!"

"אני אסרב לו, אם את לא רוצה לעשות את זה." היא צועדת בנחישות לעבר הדלת.

"ג'ס!" אני רצה בכיוונה, אולם אז נסוגה לאחור, הלוך ושוב, לא בטוחה מה אני צריכה לעשות. להסתתר. אני צריכה להסתתר. "תאמרי לו שיצאתי!" "כל הרוחות! אני נחפזת בעקבותיה, מקווה להגיע לדלת לפנייה, וכך למנוע ממנה לפתוח אותה.

"אלוהים פאקינג אדירים!"

אני שומעת את הקללה הבוקעת מפיה של ג'ס בבהלה בעודי נעצרת מאחוריה, ומגלה שהיא כבר פתחה את הדלת, וראשה אט־אט מוטה לאחור ומאתר את פניו של ת'או. אינני יכולה לראות את פניה של חברתי, אבל אני מניחה שלסתה שמוטה.

המחזה של דמותו, גבוה ומעורן להפליא מאחורי חזותו המאיימת, גורם לי להרגיש כאילו שהרגע חבטו בראשי באמצעות מחבט בייסבול. הוא בהחלט מרשים. שפתו העליונה מתעקלת בעודו שולח את מבטו אל מאחורי ג'ס, נוטש את חברתי ההמומה לטובתי. וגם הפעם, אני תוחבת את שיערי מאחורי אוזני ומשפילה את מבטי. ביום מן הימים אני לא אראה כמו סחכה בזמן שהוא צץ משום מקום. "שלחתי לך הודעה ועדכנתי אותך שלא אצטרף אליך לארוחת ערב." אני ממהרת לומר לפני שהוא יספיק לשאול מדוע אינני מוכנה.

"חשבתי שהאצבעות שלך החליקו על המקשים ושזאת שגיאת הקלדה."

"מה...?" אני עורכת חישוב מהיר בראשי. "כל שבע המילים?"

"שמונה," הוא משיב, ושובה את תשומת ליבי בשנית. הוא מתבונן בי במבט בוחן. "אם מחשיבים את הנשיקה שהוספת בסוף." לחיי מתלהטות נוכח עיניו הבוחנות, וג'ס מסתובבת בחטף, מבט מאשים בעיניה. "נשיקה?"

אני מקפידה להשאיר את שפתיי חתומות, אני לא מוכנה להסביר את עצמי. אף שזה לא מונע ממני לתרץ זאת בראשי. הוספתי את הנשיקה בתור מחווה, זה הכול. בניסיון לרכך את המהלומה. "כן, נשיקה," מאשר ת'או. "בהודעה היה כתוב, 'תודה, אבל לא אוכל להגיע לארוחת הערב.'" הוא מדקלם את ההודעה שלי מזיכרונו. "ואחר כך הייתה שם נשיקה." הוא מרים גבה, ומשרבב מעט את שפתיו. "אל תקחי ממני את הנשיקה הזאת, איזי. זה ישבור את ליבי." אני רוצה לחייך, אך פירוש הדבר יהיה שאני משתפת פעולה עם השובבות שבדבריו. ולא כראי שאעשה זאת, אף שאני יודעת שבוודאי יהיה מלהיב להחליף איתו משפטים שנונים. אני עדיין מנסה לחשוב כיצד עליי להגיב, כאשר ג'ס פותחת את הדלת לרווחה ומסמנת לו להיכנס. הוא מתכופף מעט בעודו נכנס כדי לא לחבוט את ראשו במשקוף. מה היא עושה?

אני נועצת בה מבט נוקב, אך היא מתעלמת ממנו כליל, המנוולת. פאק, חם לי בטירוף. ללא שום מחשבה, אני מנופפת בידי מול פניי, מה שמפיק חיוך מבין נוסף מצידו של ת'או. הוא נראה נפלא כשהוא מחייך, ויש לי תחושה שהוא לא עושה זאת לעיתים קרובות. החיוכים שלו חמימים ומפתים.

מפתים.

הוא גם ככה מפתה, גם כשארשת פניו חתומה ומטילה אימה. אבל כשמתווסף לכך חיוך חמוד על שפתיו, בלתי אפשרי לעמוד בפניו. גומת החן הזאת מקסימה ובהחלט לא מתאימה לפניו. בעת שהוא נכנס, המסדרון הצר נעשה צפוף יתר על המידה, ואני נצמדת אל הקיר בניסיון למנוע מגע עימו. אני מתכוונת לרצוח את ג'ס. באיטיות ובייסורים.

"היה נעים להכיר אותך," היא אומרת בעליזות, ואז מתרחקת משם

בצעדים קלילים, ומוותרת אותי ואת ת'יאו פחות או יותר רחוסים במרחב. אני שואפת אוויר בניסיון להגדיל את הפער הקטן המפריד בין הגופים שלנו, כאשר הוא נעצר ממש מולי.
 "החברה שלך יודעת איך להתייחס לאורחים," הוא אומר, מתעכב מולי. "אולי כדאי שתלמדי ממנה."

אני מצמצמת את מבטי. "ואולי, יהיה קל יותר להכניס אותה למיטה מאשר אותי. למה שלא תנסה את מזלך?" אני רוצה להתחרט על תגובתי הזדונית, ולו רק מפני שהעלכתי את ג'ס, אך אינני יכולה. עכשיו הוא עצבן אותי, וסילק כל פיתוי שבו ניסיתי להיאבק.
 אף שאני שוב מרגישה את אותן התחושות כשת'יאו אווז בלסת שלי בכף ידו הגדולה ומקרב את פניו אל פניי, גם בזמן שתווי פניו הנאים מתעוותים בכוז. ריאותי מתכווצות בעודי נאבקת לנשום. הוא נראה מאיים באמת ובתמים. אבל אני לא פוחדת.

מדוע אני לא פוחדת ממנו?

"זה לא היה במקום," הוא לוחש בקול רך אך מאיים, מרתק אותי למקומי באמצעות אחיזתו, ואף יותר מכך באמצעות מבטו.
 אני חושקת את שיניי, לא נרתעת ולא נסוגה לאחור. "אתה רוצה שאתנצל?"

הוא מרפה מעט, כבר לא מחזיק אלא רק ממשש, שעה שכף ידו עוטפת את צידי פניי. "אני אוותר על התנצלות בתמורה לארוחת ערב."

אני מנידה בראשי לשלילה, מותשת מהכוח הנדרש ממני כדי להמשיך לסרב לו. משהו בתוכי אומר לי פשוט להסכים. "התשובה עדיין לא," אני מצהירה בתקיפות. "עם כל הכבוד, אדון קיין, אני באמת לא מעוניינת להיות בקשר עם גבר. בייחוד לא עם גבר שנושא אקדח. אבל תודה על ההצעה." אני מחייכת במתיקות, וקולטת שהוא מתקשה לכבוש את הבעתו המשועשעת.

"אבל את שוכחת משהו, מיס ווייט," הוא אומר בקול מחוספס, ואני מטה את ראשי, דוחקת בו שיזכיר לי. "אם אני רוצה משהו, אני משיג אותו."

"אתה קונה אותו?" אני שואלת, מתייחסת לטלפון המתוקן שלי ולפרחים.

"כן."

"ומה אם מדובר במשהו שאי אפשר להשיג בכסף?"

"אז אני לוקח אותו."

"ומה אם המשהו הזה נלחם?"

שפתיו נפשקות ועיניו מביטות אל שפתיי, בזמן שהוא מתקדם ומצמיד אותי לקיר. הגופים שלנו נמסים זה לתוך זה. אני חשה שהחזה שלו מתרחב בגלל נשימה עמוקה. הוא נראה מאושר, מלא יראת כבוד. ראשו מתנוודד קמעה, כאילו שהוא לא מאמין כמה נעים לו לגעת בי. וזה כל כך נעים. הוא מקרב את שפתיו אל אוזני. "אז, כשאני מנצח, הניצחון הרבה יותר מתוק," הוא לוחש, וידו מחליקה אל עורפי ואוחזת בו בעדינות, מפעילה לחץ קל כדי להסב את ראשי ולקרב את שפתיי אל שפתיו. נשימתי נעתקת מפי כששפתיו מרפרפות על שפתיי, ואני נאנקת ממגע שפתיו, ממגע לשונו על בשרי, מנשימתו החמה שמסחררת אותי. הטעם שלו שמימי.

הוא מהדק את שיניו בעדינות על שפתי התחתונה ונסוג לאחור באיטיות, עד שהיא משתחררת. כפות ידיי פוגשות בקיר מאחוריי ונלחצות לעומת הגבס, בחיפוש אחר כל נקודת אחיזה פרט לגופו. "אני לא שומע או מרגיש כאילו בכוונתך להילחם, איזי. וזה גם לא מה שהגוף שלך משדר." הוא מרחיק את גופו מגופי, פותח את הדלת ומתבונן בי מתפרקת לגורמים לעומת הקיר. "תשקלי את ארוחת הערב." הוא יוצא החוצה, ואצבעותיי נשלחות אל שפתיי, ממשות בעדינות את המקום שבו היו שפתיו רגעים בודדים קודם לכן.

"אלוהים... פאקינג... אדירים..." למה הנחתי לו לעשות זאת? אני מביטה אל פתח המטבח, כאילו ששם אמצא את התשובה שאני מחפשת, אך במקום זאת רואה את ג'ס, שנראית המומה לא פחות ממני. "רואה?" אני פורצת בצחוק, מזועזעת עד עמקי נפשי. "הוא לא מוכן לקבל תשובה שלילית."

"את לא צריכה לסרב לו." ג'ס מביטה בדלת הסגורה, לחייה

תפוחות. "לעזאזל, איזי. את צריכה לתת לו לעשות כך מה שהוא רוצה כי אני די בטוחה שזו תהיה חוויה בלתי נשכחת." "אני יודעת." נמאס לי להכחיש. אמרתי שאסכים אם הוא יעשה מהלך, אבל הוא לא נתן לי הזדמנות לסרב. הוא השאיר אותי תלויה באוויר. ואני הרוסה מזה. "את צריכה לקחת אותי לווגאס מהר ככל האפשר." אני צריכה להתרחק מת'או קייזן כמיטב יכולתי, לפני שאכנע ואניח לו לכבוש אותי. מפני שזה בדיוק מה שיקרה. הוא יכבוש אותי. נשיקה אחת חטופה, וכבר אני מאבדת את העשתונות. כל דבר מעבר לכך, ואתחיל לחשוש שאולי אפקיד בידו את נשמת. או בידי השטן.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן